

5

Κερά Τολορία

Περάτης Βίφως

του παιδιού

Αννίτα Α. Παρομαίου

20 Ιουλίου 1905

E240

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΙΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΓΚΡΙΘΕΙΣΑ
ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΝ
ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ
ΥΠΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
(*Εγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου*)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ
1905

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ
ΕΡΓΑΣΙΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ
ΕΡΓΑΣΙΟ

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΛΑΛΑΚΗΣ

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

1. Γέννησις Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Ὅτε ἐβασίλευεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς, ἔζη ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἱερεὺς τις ὀνόματι **Ζαχαρίας** ἔχων γυναῖκα ὀνομαζομένην **Ἐλισάβετ**. Ἀμφότεροι οὗτοι ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς φυλάττοντες τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. Εἶχον γηράσει καὶ ἦσαν ἄτεκνοι διότι ἡ Ἐλισάβετ ἦτο στείρα. Λυπούμενοι διὰ τοῦτο ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ καθ' ἐκάστην ἵνα χάριση εἰς αὐτοὺς τέκνον· ὁ δὲ Θεὸς εἰσήκουσε τῆς δεήσεως αὐτῶν.

Ἐνῶ μίαν ἡμέραν ἱερούργει ὁ εὐσεβὴς Ζαχαρίας εἰς τὸν ναόν, ἄγγελος Θεοῦ ἐμφανίζεται εἰς αὐτὸν καὶ ἵσταται δεξιᾷ τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ Ζαχαρίας ἐταράχθη καὶ ἐφοβήθη· ἀλλ' ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς αὐτόν. «Μὴ φοβοῦ Ζαχαρία· Ὁ Θεὸς ἤκουσε τῆς προσευχῆς σου. Ἡ Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ υἱὸν καὶ νὰ ὀνομάσῃς αὐτὸν **Ἰωάννην**. Ὁ υἱός σου οὗτος θὰ ἦνε μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, τοῦ ὁποίου θὰ προπαρασκευάσῃ τὴν ὁδὸν καὶ πολλοὺς θὰ φέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς μετανοίας.» Ἄλλ' ὁ Ζαχαρίας δὲν ἐπίστευσεν εὐθὺς εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου καὶ εἶπε. «Πῶς δύναμαι νὰ πιστεύσω τοῦ

το ἄφωϋ καὶ ἐγὼ καὶ ἡ Ἐλισάβετ εἶμεθα γέροντες;» Πρὸς ταῦτα ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἀπεκρίθη: «Τοῦτο προέρχεται ἐκ Θεοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευσας εἰς τοὺς λόγους μου, θὰ μένῃς ἄφωνος μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ πληρωθῶσιν οἱ λόγοι μου.» Καὶ τῶντι ὁ Ζαχαρίας ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης κατέστη ἄφωνος.

Ὅταν ὁ καιρὸς συνεπληρώθη ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησεν υἱὸν πρὸς χαρὰν καὶ θαυμασμὸν τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γειτόνων. Ὅτε δ' ἦλθεν ἡ ὀγδόη ἡμέρα μετὰ τὴν γέννησιν καὶ συνηθροίσθησαν ἐν τῷ ναῷ ἵνα κατὰ τὴν τότε συνήθειαν δώσωσι τὸ ὄνομα εἰς τὸ παιδίον, πάντες συνεφώνησαν ἵνα ὀνομάσωσι τοῦτο Ζαχαρίαν· ἡ Ἐλισάβετ ὅμως ἐπέμενεν ἵνα ὁ υἱὸς αὐτῆς κληθῇ Ἰωάννης. Ἐρωτηθεὶς τότε ὁ ἄφωνος Ζαχαρίας, ἔλαβε πινακίδιον καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα Ἰωάννης, καὶ εὐθὺς τότε ἤρχισε νὰ λαλῇ, καὶ νὰ εὐλογῇ καὶ δοξάζῃ τὸν Θεόν.

Οἱ ἰδόντες τὰ γενόμενα πάντες ἐθαύμασαν καὶ ἐξεπλάγησαν λέγοντες, «τί ἄρα θὰ γείνη τὸ παιδίον τοῦτο;» Ἐδοξολογοῦν δὲ τὸν Θεὸν διὰ τὴν παντοδυναμίαν του.

«Προσεύξασθε πρὸς με καὶ εἰσακούσομαι ὑμῶν.»
«Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ.»

2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Μετὰ ἕξ μῆνας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀγγέλου Γαβριὴλ εἰς τὸν Ζαχαρίαν, ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν αὐτὸν

ἄγγελον εἰς τὴν Ναζαρέτ, μικρὰν πόλιν τῆς Γαλιλαίας.
Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατῴκει μία πτωχὴ μὲν, ἀλλ' ἐνά-
ρετος καὶ σεμνὴ κόρη ὀνομαζομένη **Μαρία**.

Ἡ Μαρία ἦτο ὀρφανὴ διότι καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς
Ἰωακείμ καὶ ἡ μήτηρ τῆς **Ἄννα** εἶχον ἀποθάνει· ἦτο
δὲ μεμνηστευμένη μὲ τὸν εὐσεβῆ καὶ δίκαιον ἄνδρα
Ἰωσήφ. Καὶ ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσήφ κατήγοντο ἐκ τοῦ
Δαβὶδ.

Εἰς τὴν παρθένον ταύτην ἦλθεν ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ
εἶπε: «Χαῖρε κεχαριτωμένη! ὁ Κύριος μετὰ σοῦ·
εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.» Ἡ παρθένος ἐτα-
ράχθη ἐκ τῶν λόγων τούτων καὶ ἤρχισε νὰ τρέμη. Ἄλλ'
ὁ ἄγγελος ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν εἰπών: «Μὴ φοβοῦ Μα-
ριάμ· εὖρες χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, θὰ συλλά-
βῃς καὶ θὰ γεννήσῃς υἱὸν καὶ θὰ ὀνομάσῃς
αὐτὸν **Ἰησοῦν**. Οὗτος θὰ γείνηται μέγας καὶ
θὰ ὀνομασθῆται υἱὸς Θεοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐ-
τοῦ δὲν θὰ ἔχῃ τέλος.»

Ἡ Μαρία τότε ἔλαβεν ὀλίγον θάρρος καὶ εἶπε. «Πῶς
εἶνε δυνατὸν νὰ γείνηται τοῦτο, ἀφοῦ εἶμαι ἀνύ-
πανδρος;» Ὁ Γαβριὴλ ἀπεκρίθη: «Τὰ ἀδύνατα
παρ' ἀνθρώποις εἶνε δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ.»
Ἡ δὲ Μαρία κλίνας τὴν κεφαλὴν πλήρης σεβασμοῦ
καὶ χαρᾶς εἶπεν: «Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου· ἄς
γείνηται εἰς ἐμὲ κατὰ τὸν λόγον σου.» Καὶ εὐ-
θὺς ἔγεινεν ἄφαντος ὁ ἄγγελος.

Ἡ Μαριάμ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔμεινεν ἔγκυος·
ὁ δὲ Ἰωσήφ μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ τὸ μέγα τοῦτο
μυστήριον ἐσκέπτετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν **Θεοτόκον**
Μαρίαν· ἀλλ' ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς αὐτὸν κατ' ὄναρ
καὶ εἶπε: «Ἰωσήφ μὴ φοβηθῆς νὰ παραλάβῃς

καὶ διαφυλάττης τὴν Μαρίαν, διότι τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐξ αὐτῆς θὰ γεννηθῆ εἶνε ἐκ Πνεύματος Ἁγίου.» Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἔπραξεν ὡς ὁ ἄγγελος διέταξεν αὐτόν.

«Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις, δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ.»

«Ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ ὑψώσει ὑμᾶς.»

«Ὑπαγγελλίζου γῆ χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε οὐρανοὶ, Θεοῦ τὴν δόξαν.»

3. Ἡ Γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅτε ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς νὰ γεννησῆ ἡ Παρθένος Μαρία, ὁ τότε Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Καῖσαρ ὁ **Αὐγουστος**, ἐξέδωκε διαταγὴν νὰ μεταβῶσιν ὅλοι οἱ ὑπήκοοί του εἰς τὴν πατρικὴν των πόλιν ν' ἀπογραφῶσιν. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία, οὔτινες κατήγοντο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Δαβὶδ, ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, διότι ἐκεῖ εἶχε γεννηθῆ ὁ Δαβὶδ.

Ὅτε δ' ἔφθασαν ἐκεῖ δὲν εὔρον δωμάτιον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ καταλύσωσι, διότι εἶχον συσσωρευθῆ πολλοὶ Ἰουδαῖοι διὰ ν' ἀπογραφῶσιν. Ἐνεκα τούτου ἠναγκάσθησαν νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς σταῦλόν τινα εἰς τὸν ὁποῖον ἔμεναν διάφορα ζῶα.

Ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ γεννησῆ ἡ παρθένος Μαρία τὸν υἱὸν αὐτῆς, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐγέννησε τὸν **Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Σωτῆρα**

τοῦ Κόσμου· ἔπειτα τὸν ἐσπαργάνωσε καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ἐντὸς τινος φάτνης ἐπὶ τοῦ χόρτου, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο μέρος.

Περίξ τοῦ σπηλαιίου ὑπῆρχον ἀγροὶ ὅπου οἱ ποιμένες ἔβοσκον τὰ πρόβατά των· διενυκτέρευον δὲ εἰς τὸ ὑπαιθρον διὰ νὰ φυλάττωσιν αὐτά.

Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, φῶς λαμπρὸν περιέλαμψεν ἀφνης τοὺς ποιμένας, καὶ ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς αὐτούς. Οἱ ποιμένες ἐφοβήθησαν καὶ ἐταράχθησαν πολὺ· ἀλλ' ὁ ἄγγελος ἐνεθάρρυνεν αὐτοὺς εἰπών: «Μὴ φοβεῖσθε, ἀλλὰ χαίρετε, διότι τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐγεννήθη ἐντὸς τοῦ σπηλαιίου τούτου ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Εἰσέλθετε εἰς τὸ σπήλαιον καὶ θέλετε εὑρεῖν τὸ βρέφος ἐσπαργανωμένον εἰς τὴν φάτνην.»

Ἐνῶ δὲ ὁ ἄγγελος ἔλεγε ταῦτα πρὸς τοὺς ποιμένας, χιλιάδες ἀγγέλων ἐφάνησαν εἰς τὸν οὐρανὸν οἱ ὅποιοι ἐδόξαζον τὸν Θεὸν λέγοντες: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.»

Μετ' ὀλίγον οἱ μὲν ἄγγελοι ἔγειναν ἄφαντοι, οἱ δὲ ποιμένες ἔκθαμβοι εἰσῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου εὔρον τὴν Μαρίαν, τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ θεῖον βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ. Πλησιάσαντες δὲ προσεκύνησαν τὸ παιδίον καὶ διηγήθησαν εἰς τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Ἰωσήφ ὅσα εἶδον καὶ ὅσα ἤκουσαν.

Ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων γεννᾶται ἐν ταπεινότητι καὶ ἐν μεγίστη πενίᾳ.»

«Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως.»

4. Ἑπαπαντῆ τοῦ Ἰησοῦ.

Τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως, τὸ θεῖον βρέφος, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, ὠνομάσθη **Ἰησοῦς**, ὡς ὁ ἄγγελος εἶπεν εἰς τὴν Θεοτόκον Μαρίαν.

Τὴν τεσσαρακοστὴν δὲ ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἔφεραν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν ἐν Ἱερουσαλήμ ναόν, ἵνα κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον εὐλογήσῃ αὐτὸν ὁ ἱερεὺς καὶ ἵνα προσφέρωσι τὰ νενομισμένα δῶρα, ἢ ζεύγος τρυγόνων ἢ δύο νεοσσούς περιστερῶν.

Ἐν τῷ ναῷ ἦτο γέρων τις ἱερεὺς, δίκαιος καὶ εὐσεβής, ὀνομαζόμενος **Συμεὼν**. ὁ ἐνάρετος οὗτος ἱερεὺς παρέκάλει τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἀποθάνῃ πρὸ τοῦ ἴδῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ὅτε δὲ ὁ ἅγιος γέρων εἶδε τὴν Παρθένον Μαρίαν εἰσερχομένην εἰς τὸν ναὸν μετὰ τοῦ παιδίου, ὀδηγούμενος ὑπὸ Πνεύματος ἁγίου, ἐγνώρισεν ὅτι αὐτὸ εἶνε ὁ Σωτῆρ τοῦ κόσμου καὶ τρέξας ἔλαβε τὸν Ἰησοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ εἶπε: «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.»

Προεῖπε δὲ εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν ὁ γέρων Συμεὼν περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι θὰ γείνη μέγας καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον καὶ ὅτι θὰ σταυρωθῇ καὶ θ' ἀναστηθῇ.

Καὶ ἡ **Ἄννα** δὲ ἡ προφῆτις ὑπερογδοηκοντούτις ἦτο ἐκεῖ παροῦσα καὶ ἐκῆρυξε τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Κατόπιν ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν Ναζαρέτ. Τὸ δὲ παιδίον ἠΰξανε καὶ ἐπληροῦτο ἀπὸ σοφίας.

«Ὁὐκ ἤλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας ἀλλὰ συμπληρῶσαι.»

«Οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν Θεὸν αὐτοὶ θὰ ἴδωσιν ἐκπληρουμένας τὰς ἰκεσίας.»

Δ. Προσκύνησις τῶν Μάγων.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ ἤλθον ἐκ τῆς Ἀνατολῆς τρεῖς σοφοὶ ἄνδρες **Μάγοι** καλούμενοι, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἠρώτων: «Ποῦ εἶνε ὁ νεογεννηθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; διότι εἶδομεν τὸν ἀστέρα αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ὁδηγούμενοι ὑπ' αὐτοῦ ἤλθομεν νὰ τὸν προσκυνήσωμεν.»

Ἡρώδης δὲ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ἐταράχθη πολὺ φοβηθεὶς μήπως τὸ γεννηθὲν παιδίον ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν βασιλείαν· προσκαλέσας δὲ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς ἔμαθε παρ' αὐτῶν ὅτι ὁ Χριστὸς γεννᾶται ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας κατὰ τὰ ἄγια καὶ ἱερὰ βιβλία.

Τότε ὁ Ἡρώδης προσκαλέσας τοὺς μάγους ἐξηκρίβωσε παρ' αὐτῶν πότε ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁ ἀστὴρ καὶ οὕτω ἔμαθεν ἀκριβῶς τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς: «Ὑπάγετε εἰς τὴν Βηθλεὲμ καὶ ζητήσατε τὸ παιδίον· ὅταν δὲ εὑρητε αὐτό, ἐπιστρέψατε ἐνταῦθα, ἵνα μοὶ

ἀναγγείλητε τοῦτο, διότι ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ νὰ προσκυνήσω αὐτό.»

Οἱ Μάγοι ἀνεχώρησαν καὶ ὁ ἀστὴρ τὸν ὁποῖον εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ ὠδήγει πάλιν αὐτοὺς καὶ ἐστάθη ὑπεράνω τοῦ τόπου, ἔνθα εὕρισκετο τὸ παιδίον.

Εἰσελθόντες δὲ εἰς τὴν οἰκίαν εὔρον τὸ παιδίον μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας καὶ τοῦ Ἰωσήφ καὶ γονυπετήσαντες προσεκύνησαν αὐτό· ἔπειτα ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσέφεραν εἰς αὐτὸ δῶρα, χρυσόν, λίθانون καὶ σμύρναν.

Ἐτοιμασθέντες οἱ Μάγοι ἵνα ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀναφέρωσιν εἰς τὸν Ἡρώδη περὶ τοῦ παιδίου, ἐφάνη εἰς αὐτοὺς κατ' ὄναρ ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς διέταξε νὰ μὴ ἐπανέλθωσι πρὸς τὸν Ἡρώδη ἀλλὰ ν' ἀναχωρήσωσι δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν πατρίδα των.

Οἱ Μάγοι ὑπακούσαντες εἰς τὴν θείαν προσταγὴν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν δι' ἄλλης ὁδοῦ.

«Καὶ προσκυνήσωσι αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς καὶ πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ.»

«Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει.»

6. Ὁ Ἰησοῦς σώζεται εἰς Αἴγυπτον.

Παιδοκτονία.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Μάγων, ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ τῷ εἶπεν: «Ἰωσήφ, παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ὑπάγε εἰς τὴν Αἴγυπτον· νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς

δ' ἐκεῖθεν πρὸ τοῦ σὲ διατάξω, διότι ὁ Ἡρώδης μέλλει νὰ ζητήσῃ τὸ παιδίον διὰ νὰ φονεύσῃ αὐτό.» Ὁ Ἰωσήφ ὑπακούσας παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ διὰ νυκτὸς ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον.

• **Ὁ Ἡρώδης** ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν Μάγων, ὀργίσθη σφόδρα καὶ διέταξε νὰ φονευθῶσι πάντα τὰ παιδιά τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῶν περιχώρων αὐτῆς, ὅσα ἦσαν μικρότερα τῆς ἡλικίας τῶν δύο ἐτῶν. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐσώθη.

Μετά τινα ἔτη ὁ Ἡρώδης ἀπέθανεν· ὁ δὲ ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ τῷ εἶπεν: «Ἰωσήφ, παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐπάνελθε εἰς τὴν πατρίδα σου Ναζαρέτ, διότι ὁ Ἡρώδης ἀπέθανεν.»

Ὁ Ἰωσήφ ἐσηκώθη εὐθὺς καὶ παραλαβὼν τὸ παιδίον καὶ τὴν Μαρίαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ἔπου ὁ **Σωτὴρ** ἡμῶν διήλθε τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ὑπακούων εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ βοηθῶν αὐτοὺς εἰς τὰ ἔργα των.

«*Φυλάσσει Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐξολοθρεύσει.*»

7. Ὁ Δωδεκαετής Ἰησοῦς διδάσκει

ἐν τῷ Ναῶ.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἰησοῦ ἐπορεύοντο κατ' ἔτος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ **Πάσχα**, διὰ νὰ

προσεύχωνται και προσφέρωσι θυσίαν εις τον Θεόν. Ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἔγεινε **δώδεκα** ἐτῶν παρέλαβον και αὐτὸν οἱ γονεῖς αὐτοῦ και ἀνέβησαν μαζί του εις Ἱεροσόλυμα και ἑώρτασαν τὸ Πάσχα.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα διήρκει ὀκτὼ ἡμέρας. Ἀφοῦ δὲ παρήλθεν ἡ ἑορτὴ ὁ Ἰωσήφ και ἡ Μαρία ἀνεχώρησαν ἐπιστρέψαντες εις τὴν πατρίδα των ἀνευ τοῦ Ἰησοῦ, νομίζοντες ὅτι ἀνεχώρησε μετ' ἄλλων συγγενῶν.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Ἰωσήφ και ἡ Μαρία ἀνεζήτησαν τὸν Ἰησοῦν εις τὴν Βηθλεὲμ και μὴ εὐρόντες αὐτὸν ἀνησύχησαν και ἐπέστρεψαν ἀμέσως εις Ἱεροσόλυμα. Μόλις δὲ μετὰ τρεῖς ἡμέρας κατῴρθωσαν νὰ εὔρωσιν αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ, ὅπου ἐκάθητο ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἐν μέσῳ των διδασκάλων ἀκούων μετὰ προσοχῆς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν, διδάσκων τὸν λαὸν και ἐρωτῶν τοὺς διδασκάλους περὶ διαφόρων ζητημάτων. Πάντες δὲ οἱ ἀκούοντες ἐθαύμαζον διὰ τὰς σοφὰς ἐρωτήσεις και ἀποκρίσεις τοῦ δωδεκαετοῦς παιδιοῦ.

Ἡ Μαρία και ὁ Ἰωσήφ ἐξεπλάγησαν ἰδόντες τὸν Ἰησοῦν ἐκεῖ καθήμενον. Ἡ δὲ μήτηρ λέγει πρὸς αὐτόν: «Τέκνον μου, τί ἔπραξας; και ὁ πατήρ σου και ἐγὼ σὲ ζητοῦμεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας με λύπην μεγάλην.» Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη: «Και διατί με ἐζητεῖτε; δὲν ἤξεύρετε ὅτι πρέπει νὰ μένω ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου;»

Οἱ μὲν ἄλλοι οὐδόλως ἐνόησαν τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἰησοῦ· ἡ δὲ μήτηρ διετῆρει αὐτοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ της. Μετὰ ταῦτα ἀναχωρήσαντες ἐπανήλθον εις Ναζαρέτ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὑποτασσόμενος εις τοὺς γονεῖς του και ἠύξανε κατὰ τὴν σοφίαν και ἡλικίαν.

«Κύριε ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου.»

«Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ.»

8. Κήρυγμα Ἰωάννου.

Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἰωάννης, ὁ υἱὸς τοῦ Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ, ἀξήθεις τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν σοφίαν, μετέβη εἰς ἔρημόν τινα πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ ἐκεῖ κατήκει. Ὁ Ἰωάννης ἐφόρει ἔνδυμα ἀπὸ τρίχας καμήλου, καὶ ζώνην δερματίνην· ἔτρωγε δὲ χόρτα καὶ μέλι ἀγρίου. Ἐδίδασκε τοὺς ἐρχομένους πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλεγε: «Μετανοεῖτε, διότι ἡ γὰρ κενὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὅστις δὲν μετανοήσῃ καὶ δὲν διορθωθῆ, οὗτος δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.»

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν· ἐπορεύοντο δὲ πρὸς αὐτὸν πολλοί, ἐξωμολογοῦντο τὰς ἀμαρτίας των καὶ ἐβαπτίζοντο εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου καὶ ἐκαθαρίζοντο. Πολλοὶ ἀκούοντες τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰωάννου ἐνόμιζον ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ περιμενόμενος **Μεσσίας**. Ὁ Ἰωάννης ἔμωσ τοὺς ἐξήγησεν εἰπὼν: «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀλλ' ὁ κατόπιν ἐρχόμενός μου, ὅστις μέλλει νὰ σὰς βαπτίξῃ ἐν πνεύματι ἁγίῳ καὶ τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἰκανὸς οὔτε τὸν ἱμάτια τῶν ὑποδημάτων του νὰ λύσω.»

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἦλθεν καὶ ὁ **Ἰησοῦς**, ὅστις

τότε ἦτο τριάκοντα ἐτῶν, ἀπὸ τῆς Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας εἰς τὸν Ἰορδάνην ἵνα βαπτισθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ὡς κοινὸς ἄνθρωπος. Ὅτε δ' ἐπλησίασεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐζήτηι νὰ βαπτισθῆ, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰωάννης: «Ἐγὼ ἔχω χρεῖαν νὰ βαπτισθῶ ὑπὸ σοῦ καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς με;» Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη: «Ἄφες ταῦτα. Ἐλθέ βάπτισόν με διότι πρέπει νὰ πληρώσωμεν τὸν Νόμον.» Τότε ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν. Ἐνῷ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀνέβαινεν ἐκ τοῦ ὕδατος αἴφνης ἠγνόχθησαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ **Πνεῦμα τὸ Ἅγιον** κατέβη ἐν εἴδει περιστερᾶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ ἠκούσθη λέγουσα: «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠυδόκησα.» Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχισεν ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάσκη τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ κάμνη θαύματα, εὐεργετῶν τοὺς πάσχοντας καὶ παρηγορῶν τοὺς λυπημένους.

«Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται».

Θ. Ἀποκεφάλισις Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἐπωνομάσθη **Βαπτιστῆς** διότι ἐβάπτιζε τοὺς μετανοοῦντας εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἐπωνομάσθη καὶ **Πρόδρομος** διότι προεκήρυσσε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἔχι μόνον ἐδίδασκε τὸν λαὸν εἰς μετανοίαν, ἀλλὰ καὶ ἤλεγχε τὰς πράξεις αὐτοῦ· ὁ δὲ λαὸς ἠγάπα καὶ ἐσέβετο τὸν Ἰωάννην ὡς προφήτην καὶ θεῖον ἄνθρωπον.

Ότε ο τετράρχης Ἡρώδης ἔλαβεν εἰς γάμον τὴν Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου, ὁ Ἰωάννης μαθὼν τοῦτο ἦλθεν ἐνώπιον τοῦ Ἡρώδου καὶ μετὰ θάρρους ἐπέπληξεν αὐτὸν πικρῶς· ἕνεκα τούτου ὁ Ἡρώδης, ἀντὶ νὰ συνετισθῆ, ὠργίσθη καὶ ἐφυλάκισε τὸν **Ἰωάννην**. Ἰσως ἤθελε διατάξῃ καὶ τὴν ἀποκεφάλισιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐφοβεῖτο τὸν λαόν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἡρώδης ἐορτάζων τὰ γενέθλιά του παρέθεσε γεῦμα λαμπρὸν εἰς ἔλους τοὺς ἀρχοντας τῆς Γαλιλαίας. Κατὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ συμποσίου εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος Σαλώμη ἐνδεδυμένη μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐχόρευσε μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ τέχνης. Ὁ Ἡρώδης τοσοῦτον εὐχαριστήθη ἐκ τοῦ χοροῦ τούτου, ὥστε λέγει πρὸς τὴν κόρην: «Ζήτησον, τέκνον μου, ὅ,τι θέλεις καὶ ὀρκίζομαι νὰ σοὶ τὸ δώσω.» Ἡ κόρη, τῇ συμβουλῇ τῆς κακῆς Ἡρωδιάδος, ἐζήτησε τὴν **κεφαλὴν** τοῦ Ἰωάννου ἐπὶ πίνακι.

Τοῦτο ἐλύπησε πολὺ τὸν Ἡρώδη· ἀλλὰ χάριν τοῦ ὄρκου, γενομένου μάλιστα ἐνώπιον τῶν προσκεκλημένων, διέταξε τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ Ἰωάννου. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ δημίου, ὅστις ἔφερε τὴν κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου καὶ ἔδωκε ταύτην εἰς τὴν κόρην· ἡ δὲ κόρη εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου μαθόντες τὸν φοβερὸν θάνατον αὐτοῦ ἦλθον εἰς τὴν φυλακὴν καὶ λαβόντες τὸ σεπτὸν σῶμα τοῦ διδασκάλου των ἔθαψαν αὐτὸ, πενθήσαντες ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

« Γέιου πιστὸς ἄχρι θανάτου. »

« Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων βλάψαι. »

ΙΟ. Οἱ Δώδεκα Μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς πρὸς διάδοσιν τῆς διδασκαλίας του ἐξέλεξε δώδεκα μαθητάς, οἵτινες καὶ Ἄπόστολοι ὀνομάζονται, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Ἡμέραν τινὰ περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφούς, ῥίπτοντας τὸ δίκτυον εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ εἰς ὀνομάζετο **Σίμων** καὶ ὁ ἕτερος **Ἀνδρέας**. Ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτούς: «Ἀκολουθήσατέ με, καὶ θὰ σᾶς κάμω ἀλιεῖς ἀνθρώπων.» Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀφέντες τὸ δίκτυον ἠκολούθησαν εὐθὺς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔγειναν μαθηταὶ του.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας βλέπει ὁ Ἰησοῦς δύο ἄλλους ἀδελφούς, ὁ εἰς ὀνομάζετο **Ἰάκωβος** καὶ ὁ ἄλλος **Ἰωάννης**. Ἦσαν δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλιεῖς καὶ κατ' ἐκίνησιν τὴν στιγμὴν διώρθωνον τὰ δίκτυα. Τότε λέγει καὶ πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς: «Ἀφήσατε τὰ δίκτυα καὶ ἀκολουθεῖτέ με.» Εὐθὺς καὶ οὗτοι ἀφῆκαν τὰ δίκτυα καὶ ἐξεληθόντες τοῦ πλοίου ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας βλέπει ὁ Ἰησοῦς πάλιν παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας Τελώνην τινὰ ὀνομαζόμενον **Ματθαῖον**, καθήμενον εἰς τὸ Τελωνεῖον. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς: «Ἀκολούθει με». Καὶ ὁ Ματθαῖος εὐθὺς ἠκολούθησεν αὐτὸν. Ἐφιλοξένησε δὲ ὁ Ματθαῖος τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἦσαν καὶ πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ. Οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ἰδόντες τὸν Ἰησοῦν συντρώγοντα μετὰ τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐγόγγυζον καὶ ἔλεγον πρὸς τοὺς μαθητάς του: «Διατί ὁ διδάσκαλός σου σᾶς τρώγει καὶ πίνει μεθ' ἁμαρτωλῶν;»

Ὁ Ἰησοῦς ἀκούσας τοῦτο εἶπε πρὸς αὐτοὺς: «Οἱ υγιεῖς δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη ἰατροῦ· Ἐγὼ δὲ ἦλθον νὰ καλέσω εἰς μετάνοιαν τοὺς ἀμαρτωλοὺς.»

Οὕτως ὁ Ἰησοῦς ἐκάλεσε βαθμηδὸν καὶ ἄλλους ἑπτὰ μαθητὰς καὶ ἔγειναν ἐν ὄλῳ δώδεκα. Τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν εἶναι τὰ ἑξῆς:

Σίμων, ὁ λεγόμενος **Πέτρος** καὶ **Ἀνδρέας** ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. **Ἰάκωβος** καὶ **Ἰωάννης**, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου.

Μαθθαῖος ὁ τελώνης.

Φίλιππος, **Βαρθολομαῖος** καὶ **Θωμᾶς.**

Ἰάκωβος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ **Ἰούδας** ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.

Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ **Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.**

«Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτὸν.»

11. Ὁ ἐν Κανᾷ Γάμος.

Κατ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἐγένετο γάμος ἐν **Κανᾷ**, πόλεως τῆς Γαλιλαίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο προσκεκλημένη καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ· προσεκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν του.

Ὅτε δὲ ὁ οἶνος ἐξέλιπεν, ὁ Ἰησοῦς διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ γεμίσωσι τὰς ὑδρίας ὕδατος· ἦσαν δ' ἐκεῖ πλησίον ἕξ μεγάλαι λίθιναι ὑδρίαὶ κατὰ τὸ ἔθος τῶν Ἰουδαίων. Ταύτας γεμίσαντες ὕδατος οἱ ὑπηρέται παρέδωκαν τῇ διαταγῇ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινον, ὅστις γευθεὶς εὕρισκε ἀντὶ ὕδατος ἄριστον οἶνον.

Τοῦτο ἰδόντες καὶ οἱ λοιποὶ συνδαιτυμόνες καὶ πεισθέντες ὅτι τὸ ὕδωρ μετεβλήθη εἰς οἶνον ἐθαύμασαν καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν. Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ **πρῶτον θαῦμα**, τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἔκαμε καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου ἐφανερώσεν ὁ Ἰησοῦς τὴν δύναμιν καὶ δόξαν αὐτοῦ καὶ ἐπίστευσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

«*Μακάριοι εἶτε ὅσοι ποιοῦσιν ὅ,τι ἂν λέγῃ ὁ Σωτὴρ.*»

«*Χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων.*»

12. Ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ναῷ.

Ὅτε ἐπλησίασεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων ἀνέβη καὶ ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσαλὴμ ὅπου πλήθη ἐξ ἔλων τῶν μερῶν συνήρχοντο διὰ νὰ ἑορτάσωσι τὸ Πάσχα, διότι ἐπίστευον ὅτι ἐκεῖ μόνον ἦτο δυνατόν νὰ προσκυνῆται ὁ θεὸς. Εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὑπῆρχε μέγας ναός, ὅστις διὰ νὰ κτισθῆ ἔχρειάσθη **Τεσσαράκοντα** καὶ **ἕξ** ἔτη.

Περίξ τοῦ ναοῦ τούτου εἶχε συγκεντρωθῆ πλῆθος ἐμπόρων καὶ ἀργυραμοιβῶν. Ἐκ τούτων οἱ μὲν ἔμποροι ἐπώλουν διάφορα ζῶα τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο διὰ τὰς θυσίας τῶν προσκυνητῶν, οἱ δὲ ἀργυραμοιβοὶ ἀντήλλασον διάφορα νομίσματα. Ἔνεκα δὲ τῆς ἐμπορικῆς ταύτης ἐργασίας μέγας θόρυβος ἐγένετο ἐξωθεν τοῦ ναοῦ, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ προσευχηθῶσι καὶ τελέσωσι τὰς ἱεράς τελετάς των οἱ ἐν τῷ ναῷ.

Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς καὶ ὀργισθεὶς, ἤρχισε νὰ ἐκδι-

ώκη όλους μακρὰν τοῦ ναοῦ, ἀνέτρεπε τὰς τραπέζας καὶ διεσκόρπιζε τὰ χρήματα. Εἰς δὲ τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας εἶπε: «φύγετε ἀπ' ἐδῶ, μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου, οἶκον ἐμπορίου.» Ἀμέσως τότε ὅλοι ἀνεχώρησαν χωρὶς ν' ἀντισταθῶσιν. Ἐνοήσαντες δ' ὅτι ὁ πράττων ταῦτα εἶνε ὁ Ἰησοῦς ἐπίστευσαν πολλοὶ εἰς αὐτὸν καὶ προσευκύνουν αὐτόν.

«Ὁ οἶκός μου πρέπει νὰ εἶνε οἶκος προσευχῆς καὶ οὐχὶ ἐμπορίου.»

13. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐμίσην καὶ καταφρόνουν τοὺς Σαμαρεῖτας ὡς κακοδόξους. Ὁ Ἰησοῦς, ἀν καὶ ἦτο Ἰουδαῖος, ὄχι μόνον δὲν ἐμίσει τοὺς Σαμαρεῖτας ἀλλὰ καὶ ἠγάπα αὐτοὺς καὶ διήρχετο πάντοτε διὰ τῆς Σαμαρείας, ὡσάντις ἀπήρχετο ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Διερχόμενος ἡμέραν τινα διὰ τῆς Σαμαρείας ἔφθασε περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, πλησίον τῆς πόλεως **Σιχάρ**, καὶ ἐκάθισεν ἐκεῖ διὰ ν' ἀναπαυθῆῃ ὀλίγον. Οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ ἐπορευθῆσαν εἰς τὴν πόλιν διὰ ν' ἀγοράσωσι τροφάς.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκάθητο μόνος ἐπὶ τοῦ φρέατος, ἕδου ἔρχεται γυνή τις **Σαμαρεῖτις** διὰ ν' ἀντλήσῃ ὕδωρ, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ πῖῃ ὀλίγον. Ἡ Σαμαρεῖτις ἐξεπλάγη καὶ λέγει πρὸς αὐτόν: «Πῶς σὺ, Ἰουδαῖος ὢν, ζητεῖς ὕδωρ παρ' ἐμοῦ τῆς Σαμαρεῖτιδος γυναικὸς;» Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη: «Ἄν ἐ γνώριζες ποῖος εἶνε ὁ ζητῶν παρὰ σοῦ ὕδωρ, θὰ ἐζήτηις παρ' αὐτοῦ καὶ θὰ σοὶ ἔδιδεν ὕδωρ ζῶν. Ὅστις πῖῃ ἐκ τοῦ ὕδατος

τὸ ὅποιον ἐγὼ δίδω οὐδέποτε πλέον θὰ διψήσῃ.» Ἡ γυνὴ μὴ ἐννοήσασα τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν: «Κύριε, δός μοι ὀλίγον ἐκ τοῦ ὕδατος τὸ ὅποιον ἔχεις, διὰ νὰ μὴ διψῶ, μηδ' ἔρχομαι ἐνταῦθα ν' ἀντλῶ.»

Τότε ὁ Ἰησοῦς θέλων νὰ διορθώσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην, τῆς ἀνέφερεν ὅλα τὰ ἁμαρτήματα τὰ ὅποια ἔπραξε καθ' ὄλον τῆς τὸν βίον καὶ τὴν ἤλεγξε πικρῶς διὰ ταῦτα. Ἡ δὲ Σαμαρεῖτις ἀκούσασα ταῦτα ἐθαύμασε καὶ ἀνεφώνησε: «Κύριε βλέπω ὅτι εἶσαι προφήτης· δίδαξόν με λοιπὸν ποῦ πρέπει νὰ λατρεύηται ὁ θεός· εἰς τὸ ὄρος Γαριζὶν ὅπως πιστεύωμεν ἡμεῖς οἱ Σαμαρεῖται, ἢ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ὅπως πιστεύητε σεῖς οἱ Ἰουδαῖοι;»

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν: «Γύναι, θὰ ἔλθῃ ὥρα, καὶ ἔφθασεν ἤδη κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ λατρεύηται ὁ θεὸς μόνον εἰς τὸ ὄρος Γαριζὶν καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ πανταχοῦ· οἱ δὲ ἀληθινοὶ προσκυνῆται θὰ προσκυνῶσιν αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· διότι ὁ θεὸς, ὡς πνεῦμα, εἶνε πανταχοῦ παρὼν καὶ πανταχοῦ οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ προσκυνῶσι καὶ νὰ λατρεύωσιν αὐτὸν.»

Ἡ Σαμαρεῖτις ἀκούσασα ὅτι ὁ ὁμιλῶν μετ' αὐτῆς εἶνε ὁ περιμενόμενος **Μεσσίας** ἔδραμε παρ' ἐνθὺς εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς συμπολίτας τῆς τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξὺ ἐπέστρεψαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὰς τροφὰς καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ φάγῃ. Ἄλλ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς: «Ἡ ἰδική μου τροφή εἶνε νὰ κάμνω τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργον αὐτοῦ.»

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἀκούσαντες τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς ἐπίστευσαν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐλθόντες παρέκάλουν αὐτὸν νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν των, ὅπου καὶ ἔμεινε δύο ἡμέρας. Ἀκούσαντες τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἐπίστευσαν πολλοὶ εἰς αὐτὸν καὶ ἀνωμολόγησαν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ **Σωτὴρ** τοῦ κόσμου, **Ὁ Χριστὸς**.

«*Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.*»

14. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν δοῦλον τοῦ Ἑκατοντάρχου.

Εὐρισκόμενος ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ πόλει **Καπερναοῦμ**, ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἑκατόνταρχός τις καὶ τῷ εἶπε: «*Κύριε, ὁ δοῦλός μου ἀσθενεῖ βαρέως καὶ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκει· θεραπεύσατε αὐτόν.*»

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη: «*Θὰ ἔλθω νὰ τὸν θεραπεύσω.*» «*Κύριε, εἶπεν ὁ ἑκατόνταρχος, δέν εἶμαι ἄξιος νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν στέγην μου· εἶπέ μόνον ἓνα λόγον καὶ ὁ δοῦλός μου θὰ ἰατρευθῇ· διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου πολλοὺς στρατιώτας καὶ λέγω πρὸς τὸν ἓνα· ὕπαγε, καὶ ὑπάγει, πρὸς τὸν ἄλλον ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ πρὸς τὸν ὑπηρέτην μου κάμε τοῦτο, καὶ τὸ κάμνει.*»

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἰησοῦς καὶ θαυμάσας τὴν πίστιν τοῦ ἑκατοντάρχου, ἐστράφη καὶ εἶπε πρὸς τὸν λαὸν καὶ πρὸς τοὺς μαθητάς του: «*Σὰς λέγω, ὅτι τοιαύτην πίστιν, οὐδὲ μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων εὑρον.*» Πρὸς δὲ τὸν ἑκατόνταρχον εἶπεν: «*Ὑπαγε καὶ θὰ*

γαίνῃ κατὰ τὴν πίστιν σου.» Ὁ ἑκατόνταρχος ἀνεχώρησε καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔπου εὖρε τὸν ὑπηρέτην του ὑγιαίνοντα.

«Ὁπιστεύων οὐχὶ λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ καὶ ἐκ καρδίας σώζεται.»

13. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παραλυτικόν.

Ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν Καπερναοὺμ ἐντὸς οἰκίας, εἰς τὴν ὅποιαν συνηθροίσθησαν πολλοὶ καὶ ἤκουον τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ. Ἐνῶ δ' ἐδίδασκεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, ἰδοὺ φέρουσι παραλυτικόν, βασταζόμενον ὑπὸ τεσσάρων, διὰ νὰ θεραπευθῇ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο ἕνεκα τοῦ πλήθους νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀνεβίβασαν τὸν παραλυτικόν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, ἀφήρεσαν μέρος αὐτῆς καὶ κατεβίβασαν αὐτὸν διὰ σχοινοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰησοῦ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν τέσπην πίστιν αὐτῶν καὶ θαυμάσας δι' αὐτὴν λέγει πρὸς τὸν παραλυτικόν: «Τέκνον, ἔχε θάρρος· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι.»

Ἦσαν δ' ἐκεῖ παρόντες καὶ τινες ἐκ τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων, οἱ ὅποιοι ἀκούσαντες τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ, ἐταράχθησαν, διότι ἐθεώρησαν αὐτὸν ὡς βλασφημίαν λέγοντες: «Τὶ βλασφημίας λέγει αὐτός; Τίς δύναται νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός!»

Ὁ Ἰησοῦς ἐννοήσας ὅτι διαλεγίζοντο πονηρά, λέγει πρὸς αὐτούς: «Διατὶ διαλογίζεσθε ταῦτα ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί εἶνε εὐκολώτερον νὰ εἶπω εἰς τὸν ἀσθενῆ· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ ἔγχειν καὶ περιπάτει; Διὰ νὰ γνωρίσητε δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς

γῆς νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας, θὰ πράξω καὶ τὸ δεύτερον.»

Καὶ ρίψας βλέμμα ἐπὶ τοῦ παραλυτικοῦ λέγει πρὸς αὐτὸν: « Ἐγέρθητι, τέκνον μου, λάβε τὸν κράββατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου.» Ἐὐθὺς δὲ ὁ παραλυτικὸς ἤγέρθη καὶ σηκώσας τὸν κράββατον αὐτοῦ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας ἐνώπιον πάντων. Τοῦτο ἰδόντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξαζον τὸν θεὸν λέγοντες. « Ὅτι αὐτὰ πράγματα οὐδέποτε εἶδομεν.» καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

« Ἡ ἁμαρτία εἶνε πηγὴ ὄλων τῶν κακῶν.»

« Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.»

16. Ἰασις τοῦ ἐπὶ 38 ἔτη παραλύτου.

Ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ τὴν ἑορτὴν ἐπορεύθη εἰς τὴν **Προβατικὴν Κολυμβήθραν**, ἣτις ἦτο μικρὰ λίμνη, Βηθεσδα ἐβραϊστὶ καλουμένη. Πέριξ δὲ τῆς λίμνης ταύτης ἦσαν κατεσκευασμένοι πέντε στοαί· καὶ ὑποκάτω αὐτῶν κατέκειτο πλῆθος ἀσθενῶν, τυφλῶν, ξηρῶν, χωλῶν οἵτινες περιέμενον τὴν κίνησιν τοῦ ἐν τῇ Κολυμβήθρᾳ ὕδατος· διότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄγγελος Κυρίου κατέβαινεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐτάραττε τὸ ὕδωρ· ὅστις δὲ τῶν ἀσθενῶν μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος εἰσῆρχετο πρῶτος εἰς τὴν κολυμβήθραν ἐκεῖνος καὶ ἐθεραπεύετο.

Ἐκεῖ ὑπὸ τινα στοὰν κατέκειτο καὶ ἀνθρωπὸς τις ὅστις ἦτο παράλυτος ἐπὶ 38 ἔτη. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἠρώτησεν ἂν θελή νὰ γείνη ὑγιής· ὁ δὲ ἀσθενὴς ἀπεκρίθη: « Κύριε, δὲν ἔχω ἀνθρωπὸν νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν Κολυμβήθραν ὅταν τὸ ὕδωρ ταραχθῇ.»

ἐν ᾧ δὲ προσπαθῶ μόνος μου νὰ εἰσέλθω εἰς αὐτήν, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει.»

Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς τὸν παράλυτον: «Ἐγέρθητι, λάβε τὸν κράββατόν σου καὶ πορεύθητι εἰς τὴν οἰκίαν σου.» Ὁ δὲ παράλυτος εὐθὺς ἐθεραπεύθη, ἔλαβε τὸν κράββατόν του καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκόν του.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἰδόντες τὸν παράλυτον φέροντα τὸν κράββατον ἐπὶ τῶν ὤμων, **ἡμέρα Σαββάτου**, ἐλέγχουσιν αὐτὸν πικρῶς λέγοντες ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου τὸν κράββατον ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἐκεῖνος δ' ἀποκρίνεται: «Ὁ θεράπευσας με, μὲ διέταξε νὰ πράξω τοῦτο.» — «Καὶ ποῖος εἶνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος;» ἠρώτησαν πάλιν οἱ Ἰουδαῖοι. Ἄλλ' ὁ πρῶην παραλυτικὸς δὲν ἤξευρε καὶ αὐτὸς ποῖος ἦτο, διότι πρῶτην φορὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν.

Εὐρῶν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἰσθέντα παράλυτον μετὰ τινος ἡμέρας, λέγει πρὸς αὐτόν: «Ἴδου ἐθεραπεύθης· πρόσεχε μὴ ἁμαρτάνῃς πλέον, διὰ νὰ μὴ πάθῃς χειρότερα.» Ἐκ τῶν λόγων τούτων ἠνόησεν ὁ ἄνθρωπος ὅτι ὁ θεράπευσας αὐτὸν εἶνε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐλθὼν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἀνήγγειλε τοῦτο πρὸς αὐτούς. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ὠργίσθησαν σφόδρα κατὰ τοῦ Ἰησοῦ διότι ἐθεράπευσε τὸν παράλυτον τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

«*Ἡ ἁμαρτία φέρει πολλὰς ἀσθενείας*»

«*Τὸ δις ἐξαμαρτεῖν οὐ σοφοῦ ἀνδρός.*»

17. Θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς Τυφλοῦ.

Περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς ἡμέραν τινὰ μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς Ἱερουσαλήμ, εἶδε καθ' ὁδὸν τυφλὸν τινα ἐκ γενετῆς. Ἠρώτησαν δ' αὐτὸν οἱ μαθηταὶ του: «Διδάσκαλε, τίς ἤμαρτεν; οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ.» Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη: «οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἤμαρτεν, ἀλλ' ἐγεννήθη τυφλὸς ἵνα ἐν αὐτῷ φανερωθῶσι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ παντοδυναμία αὐτοῦ.» Ταῦτα εἶπε καὶ πύσας χαμαὶ ἔκαμε πηλὸν καὶ δι' αὐτοῦ ἐπέχρισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ εἰπών: «Ὑπαγε νὰ νιφθῆς εἰς τὴν πηγὴν τοῦ **Σιλωάμ.**» Ὁ δὲ τυφλὸς ἀμέσως ἐπήγγεν ἐνίφθη καὶ ἐπανῆλθε βλέπων.

Οἱ γονεῖς καὶ γνώριμοι τοῦ τυφλοῦ βλέποντες αὐτὸν ὑγιαῖ, δὲν ἐπίστευον καὶ ἔλεγον ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ τυφλός, ἀλλ' ἄλλος τις· ὁ θεραπευθεὶς ὁμοῦς ἔλεγεν: «ἐγὼ εἶμαι καὶ ἐθεραπεύθην ὑπὸ τινος ἀνθρώπου λεγομένου Ἰησοῦ, ὅστις μ' ἐθεράπευσεν διὰ πηλοῦ καὶ διὰ τοῦ ὕδατος τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ.»

Μαθόντες τοῦτο οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ἁμαρτωλός, διότι δὲν τηρεῖ τὸ Σάββατον. Ἦτο δὲ Σάββατον ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε τὸν πηλὸν καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ.

Ἀλλὰ μὴ πιστεύσαντες οἱ Φαρισαῖοι ὅτι ἦτο τυφλός καὶ ἀνέβλεψεν, ἔστειλαν καὶ ἠρώτησαν καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ λέγοντες: «Οὗτος εἶνε ὁ υἱός σας, ὅστις ἐγεννήθη τυφλός; Πῶς λοιπὸν βλέπει;» Οἱ δὲ γονεῖς ἀπεκρίθησαν: «οὗτος εἶνε ὁ υἱός μας ὅστις πράγματι ἐγεννήθη τυφλός· πῶς δὲ τώ-

ρα βλέπει και ποιος ήνοιξε τούς οφθαλμούς του δέν γνωρίζομεν· αὐτός ήλικίαν ἔχει και αὐτόν ἐρωτήσατε.» Ὁ δὲ τυφλὸς ἐρωτηθεὶς πάλιν ὡμολόγει ὅτι **ὁ Ἰησοῦς** ἑθεράπευσεν αὐτόν και πιστεύει αὐτόν ὡς Θεόν· οἱ δὲ Φαρισαῖοι θυμωθέντες ἐξέβαλον αὐτόν τοῦ ἱεροῦ.

Ἐκεῖ δὲ καθ' ὁδὸν ἀπήνητησεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς και τὸν ἠρώτησε: «Πιστεύεις εἰς ἐκεῖνον ὅστις σὲ ἑθεράπευσε.» — «Πιστεύω, Κύριε, και ὡμολογῶ ἄλλὰ ποῖος εἶνε αὐτός.» — Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, «εἶνε ὁ λαλῶν πρὸς σέ.» Τότε ὁ τυφλὸς πεσὼν προσκύνησεν αὐτόν.

«Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ.

«Φοβερόν ὁ φθόρος και πολλὰ κακὰ ἐπιφέρει.»

18. Ὁ Ἰησοῦς τρέφει πέντε χιλιάδας ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ἡμέραν τινὰ ἦτο ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἐρημον, ἔνθα συνήλθον ὄχλος πολλὸς και ἤκουε τὰς διδασκαλίας αὐτοῦ. Ἀφ' οὗ παρήλθον πολλαὶ ὥραι και ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ἤλθον οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ και εἶπον αὐτῷ: «Κύριε ὁ τόπος εἶνε ἐρημος και ὁ ἥλιος πλησιάζει πρὸς τὴν δύσιν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὰς οἰκίας των και δειπνήσωσι, διότι βεβαίως θὰ πεινώσιν.» Πρὸς τούτους ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Δέν ἔχουσιν ἀνάγκη ν' ἀπέλθωσιν· δώσατε σεῖς εἰς αὐτοὺς νὰ φάγωσιν.» Οἱ δὲ

μαθηται ειπον. «Δεν εχομεν ενταυθα ειμη μόνον πέντε αρτους και δύο ιχθυς.» Τότε λέγει ο Ίησους· «φέρετε τους αρτους εδω και διατάξατε τον λαον να καθήση εν τάξει επι των χλωρων χόρτων.» Ο Ίησους λαβών τους πέντε αρτους και τους δύο ιχθυς και ευλογήσας αυτους εδωκεν εις τους μαθητάς του να διανείωσιν εις τους καθημένους ανθρώπους, οτινες ησαν έως **πεντακισχιλιοι** άνδρες, πλην των γυναικων και παιδιων. Εκ των πέντε αρτων και των δύο ιχθυων εφαγον και εχορτάσαν πάντες· οι δε μαθηται του Ίησου συναθροίσαντες τα περισσεύσαντα τεμάχια εγένευσαν **δώδεκα** κοφίνους.

Οι άνθρωποι ιδόντες τὸ μέγα τούτο θαῦμα ἐξεπλήκτοντο και ελεγον· «Αληθως, ουτος εινε ο προφήτης τον οποιον εστειλεν ο Θεός, ινα σώση τον κόσμον.»

«*Η διδασκαλία και η προσευχη πρέπει να προηγουνται της σωματικης τροφης.*»

«*Οι οφθαλμοι πάντων εις σε ελπίζουσι Κύριε, και σὸ δίδως την τροφήν αυτων εν ευκαιρία.*»

19. «Ο Ίησους περιπατει επί της θαλάσσης.»

Ἀφοῦ ὁ Ίησους ἐτέλεσε τὸ θαῦμα τῆς διατροφῆς τῶν πεντακισχιλίων ἀνθρώπων, εἰς μὲν τοὺς μαθητάς του εἶπε νὰ πλεύσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν και υπάγωσιν εἰς τὴν ἀντικρὺ ξηράν· αὐτὸς δὲ ἀφοῦ ἀπέλυσε τοὺς ἀνθρώπους ἀνέβη εἰς πλησίον ὄρος διὰ νὰ προσευχηθῆ κατ' ἰδίαν.

Κατὰ τὴν νύκτα τὸ πλοῖον και οἱ μαθηται ἐκινδύνευσον νὰ καταποντισθῶσι διότι ὁ άνεμος η̄το σφοδρὸς και ἐναν-

τίος· ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς λίαν πρῶτ' περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἐπὶ ξηρᾶς ἤρχετο πρὸς τοὺς μαθητάς του, οἵτινες ἰδόντες αὐτὸν ἐτρόμαξαν καὶ ἐξέβαλον κραυγὰς, διότι ἐνόμισαν ὅτι ἦτο φάντασμα τι.

Εὐθὺς τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτοὺς: «*Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβεῖσθε.*» ὁ δὲ Πέτρος ἀποκριθεὶς εἶπε: «*Κύριε, ἐὰν ὄντως εἶσαι σὺ, διάταξόν με νὰ ἔλθω πρὸς σὲ περιπατῶν καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῶν κυμάτων.*» Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν. «*Ἐλθέ.*»

Ὁ Πέτρος καταβάς ἀπὸ τοῦ πλοίου ἤρχετο πρὸς τὸν Ἰησοῦν περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνεμος ἦτο πολὺ ἰσχυρὸς καὶ τὰ κύματα πολὺ μεγάλα ἐφοδῆθη καὶ ἤρχισε νὰ καταποντίζηται καὶ νὰ φωνάζῃ πρὸς τὸν Ἰησοῦν: «*Κύριε, σῶσόν με.*» Ἀμέσως τότε ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χειρὰ του τὸν ἔλαβε καὶ τῷ εἶπεν: «*Ὀλιγόπιστε, ἀφοῦ βλέπεις ὅτι ἐγὼ περιπατῶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διατί σὺ ἐδίστασας;*» Ἐπειτα εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοῖον ὅτε κατέπαυσε καὶ ὁ ἄνεμος. Πάντες τότε οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ὑπάρχοντες, ἐλθόντες ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ προσκύνουν αὐτὸν λέγοντες: «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶσαι.*»

«*Ὁ ἄνεμος, ἡ θάλασσα καὶ πάντα τὰ δημιουργήματα ὑποτάσσονται τῷ Δημιουργῷ.*»

«*Ἡ ὀλιγοπιστία φέρει εἰς ἡμᾶς πειρασμούς.*»

20. Ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαεῖρου

Ἡμέραν τινὰ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἀνὴρ τις ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὅστις ἦτο ἄρχων τῆς συναγωγῆς

τῶν Ἑβραίων καὶ πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ τὸν παρεκάλει ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του καὶ θεραπεύσῃ τὴν μονογενῆ θυγατέρα αὐτοῦ ψυχορραγοῦσαν· ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήλθε προθύμως διευθυνόμενος μετὰ τῶν μαθητῶν του πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαείρου.

Ἄλλὰ καθ' ὅδον ἔρχεται τις ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχισυναγῶγου καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἰάειρον. «Ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθανε, μὴ ἐνόχλει τὸν διδάσκαλον.» Ὁ Ἰησοῦς ἀκούσας ταῦτα καὶ βλέπων τὴν πίστιν τοῦ Ἰαείρου λέγει αὐτῷ· «Μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε καὶ ἡ θυγάτηρ σου θὰ σωθῇ.»

Φθάσαντες εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰσελθόντες εἰς αὐτὴν εὔρον τὴν κόρην ἀποθαμμένην καὶ πάντας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους κλαίοντας καὶ θρηνοῦντας. Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει· Μὴ κλαίετε, ἡ κόρη δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμάται. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν περιεγέλων τὸν Ἰησοῦν, διότι ἐγίνωσκον ὅτι ἀπέθανεν ἡ ἀσθενής· ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐκβαλὼν ἔξω τοὺς πάντας, ἐκτὸς τῶν πιστῶν αὐτοῦ μαθητῶν Πέτρου, Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου καὶ τῶν γονέων αὐτῆς καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς νεκρᾶς ἐφώνησε λέγων· «**Ἡ παῖς ἐγείρου,**» καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, ἣτις παρευθὺς ἀνέστη.

Ἐπειτα διέταξε νὰ δώσωσιν εἰς τὴν ἀναστάσαν φαγητὸν διὰ νὰ ἴδωσιν ὅτι πραγματικῶς ἀνέστη. Τὸ μέγα τοῦτο γεγονός ἰδόντες ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ πάντες οἱ μαθόντες τοῦτο.

«**Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν. Ζητεῖτε καὶ εὕρησете.**»

«**Ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπομονὴ φέρουσι ἀγαθὰ ἀποτελέσματα.**»

21. Ἀνάστασις τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας.

Ἡμέραν τινὰ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν του καὶ πολλοῦ ὄχλου εἰς τὴν πόλιν **Ναῦν**. Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν τῆς πόλεως ἀπήντησε νεκρικὴν πομπήν. Ὁ νεκρὸς ἦτο νεανίας, υἱὸς μονογενῆς χήρας τινός. Ἡ δούστυχῆς μήτηρ ἠκολούθει τὸν νεκρὸν υἱὸν κλαίουσα καὶ θρηνοῦσα. Συνώδευον δὲ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι τὸν νεκρὸν πρὸς τὸν τάφον.

Ἴδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν χήραν κλαίουσαν καὶ θρηνοῦσαν, εὐσπλαγχνίσθη αὐτήν καὶ πλησιάσας τῇ εἶπε: «Μὴ κλαίε.» Ἐπειτα διέταξε νὰ καταθέσῃ τὸ φέρετρον καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἐφώνησε: «Νεανίσκα, ἐγέρθητι.» Καὶ ἀμέσως ὁ νεκρὸς ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ λαλῇ. Λαβὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐκ τῆς χειρὸς τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν μητέρα του.

Πάντες δὲ οἱ ἄνθρωποι ὅσοι εἶδον τὸ θαῦμα τοῦτο ἐξεπλάγησαν καὶ φόβος μέγας κατέλαβεν αὐτούς. Ἐδόξαζον δὲ τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγον: «Ὁ Θεὸς ἔπεμψεν εἰς ἡμᾶς μέγαν προφήτην διὰ νὰ μᾶς σώσῃ.»

«Πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα.»

«Ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος καὶ πολυεὐσπλαγχνος.»

22. Ὁ Ἰησοῦς καταπαύει τὴν τρικυμίαν.

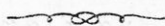
Ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς πλοῖόν τι καὶ διέπλεε τὴν θάλασσαν τῆς Τιβε-

ριάδος, ἵνα περάσῃ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην. Ἐνῶ δὲ τὸ πλοῖον ἐπροχώρει, ὁ Ἰησοῦς ἀπεκοιμήθη.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἠγέρθη φοβερὰ τρικυμία καὶ τὰ κύματα ἤρχισαν νὰ καλύπτωσι τὸ πλοῖον· οἱ μαθηταὶ καταληφθέντες ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου ἐξύπνησαν τὸν Ἰησοῦν, λέγοντες: «Διδάσκαλε, σῶσόν μας, διότι καταποντιζόμεθα.»

Ἐξυπνήσας ὁ Ἰησοῦς καὶ ἰδὼν τοὺς μαθητάς του τρέμοντας ἐκ τοῦ φόβου, λέγει πρὸς αὐτούς: «Διὰ τί εἰσθε δειλοί, ὀλιγόπιστοι;» Σηκωθείς δὲ διέταξε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν νὰ ἡσυχάσωσι, καὶ πάραυτα ἔγεινεν ἄκρα γαλήνη· οἱ δὲ ἄνθρωποι ἰδόντες τὸ θαῦμα ἐξεπλάγησαν καὶ ἔλεγον. «Τὶ ἄνθρωπος εἶνε οὗτος εἰς τὸν ὅποιον οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν.»

«Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;»

23. «**Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία.**»

Πλησίον τῆς πόλεως Καπερναοῦμ ὑπῆρχε λόφος τις ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναβὰς ὁ Ἰησοῦς ἐξεφώνησε μίαν θαυμαστήν διδασκαλίαν εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ εἰς τὸν συναθροισθέντα πολὺν ὄχλον.

Εἶπε δὲ τὰ ἑξῆς: «Μακάριοι οἱ ταπεινόφρονες, διότι αὐτῶν εἶνε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· μακάριοι οἱ λυπούμενοι διὰ τὰς ἁμαρτίας των, οἱ ὑπομένοντες τὰς θλίψεις, οἱ ἀγαπῶντες τὴν ἀρετήν, οἱ ἐλεήμονες, οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν, διότι αὐτοὶ θὰ κληρονομήσωσι

τὴν αἰώνιον ζωὴν· μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ οἱ δίκαιοι, οἱ διωκόμενοι διὰ τὸ ὄνομά μου· διότι ἡ ἀμοιβὴ αὐτῶν θὰ εἶνε μεγάλη εἰς τοὺς οὐρανοὺς.»

Στρέφων ἔπειτα τὸν λόγον πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ εἶπε: «Σεῖς εἰσθε τὸ ἅλας τῆς γῆς· σεῖς εἰσθε τὸ ἅλας τοῦ κόσμου· σεῖς διὰ τῆς διδασκαλίας σας καὶ τῶν ἔργων σας θὰ φωτίσητε καὶ θὰ ἠθικοποιήσητε τὴν κοινωνίαν· εἰσθε τόσοι χρήσιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅσον τὰ ἅλας εἰς τὸ φαγητόν, καὶ τὸ φῶς εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ κόσμου· ὅπως τὸ φῶς φωτίζει τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν οἰκίαν, οὕτω καὶ τὰ ἔργα σας θὰ φωτίσωσι τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ φέρωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν.

Σεῖς πρέπει νὰ γίνεσθε εἰς τοὺς ἄλλους τὸ παράδειγμα διὰ τῶν καλῶν ἔργων. Τὰ ἔργα σας πρέπει νὰ διαφέρωσι πολὺ ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν **Ἡαρισαίων** καὶ **Γραμματέων**· διότι ἡ ἀρετὴ αὐτῶν εἶνε ἐξωτερικὴ καὶ ψευδής, ἡ δὲ ἰδική σας πρέπει νὰ ἦνε ἐσωτερικὴ καὶ εἰλικρινής.»

Ὁ Θεὸς τότε μόνον δέχεται τὴν προσευχὴν σας ὅταν ἡ καρδιά σας εἶνε καθαρὰ καὶ ἀπηλλαγμένη παντὸς πάθους καὶ μίσους κατὰ τοῦ πλησίον σας. Ὅταν δὲ προσεύχεσθε καὶ ἐνθυμηθῆτε ὅτι ὁ πλησίον σας ἔχει παράπονον τι ἐναντίον σας, ὑπάγετε πρῶτον νὰ συμφιλιωθῆτε μετ' αὐτὸν καὶ ἔπειτα νὰ ἔλθητε νὰ ἐξακολουθήσητε τὴν προσευχὴν σας.

24. Συνέχεια τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλείας.

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς συμβουλεύει τοὺς μαθητάς του εἰς τὸν ὄχλον πῶς πρέπει νὰ ἐκπληρῶσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς ἑαυτοὺς.

Προσέχετε, λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Σωτὴρ, νὰ μὴ κάμνητε τὸ κἄλὸν πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ διότι εἶνε καλόν. Δὲν πρέπει νὰ κάμνητε τὴν ἐλεημοσύνην φανερά, ἀλλὰ κρυφίως. Ἡ προσευχή σας νὰ γίνηται ἐν κρυπτῷ· διὰ τῶν προσευχῶν σας νὰ ζητῆτε παρὰ τοῦ Θεοῦ πράγματα λογικὰ καὶ δυνατὰ, νὰ ἀποφεύγητε τὴν πολυλογία καὶ τὴν φλυαρίαν καὶ νὰ προσεύχησθε οὕτω:

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.»

Δὲν πρέπει ἡ μόνη σκέψις σας νὰ ᾔηγε τί θὰ φάγητε, τί θὰ πίνητε καὶ τί θὰ ἐνδυθῆτε, διότι τότε ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἔχητε τὸν νοῦν σας εἰς τὸν Θεόν.

Μὴ κατακρίνητε τοὺς ἄλλους διὰ νὰ μὴ κατακριθῆτε καὶ σεῖς. Μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, μὲ τὸ ὁποῖον μετρεῖτε καὶ κρίνετε τὰς πράξεις τῶν ἄλλων θὰ μετρήσῃ καὶ θὰ κρίνῃ ὁ Θεὸς καὶ τὰς ἰδικάς σας· ὅ,τι θέλετε νὰ πράττωσιν οἱ ἄλλοι εἰς σᾶς, τὸ αὐτὸ πράττετε καὶ σεῖς εἰς αὐτούς.

Ἡ πύλη τῆς ἀρετῆς εἶνε στενή, καὶ ἡ ὁδὸς ἡ φέ-

ρουσα εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, εἶνε δύσβατος· τὰ καλὰ διὰ τοῦ κόπου ἀποκτῶνται.

Ὁ Θεὸς θέλει ἔργα καὶ ὄχι λόγους ξηροῦς καὶ προσευχὰς ματαίας.

Ὅστις πιστεύει ἀληθῶς εἰς τὸν Κύριον ἐκεῖνος ἀκούει τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ ἐφαρμόζει αὐτοὺς εἰς τὸν βίον του καὶ ἀπολαμβάνει τὴν οὐράνιον βασιλείαν.

Διὰ τῶν λόγων τούτων ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς τὴν θαυμασίαν καὶ θείαν του ὁμιλίαν προτρέψας τελευταῖον τοὺς ἀνθρώπους νὰ φροντίζωσι μόνον πῶς ν' ἀποκτήσωσι τὴν αἰώνιον ζωὴν.

«*Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.*»

25. Αἱ παραβολαὶ τοῦ Σωτῆρος.

• Ο ἄσωτος υἱός.

Διδάσκων ὁ Ἰησοῦς τὸν λαὸν εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν:

Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς, ἐξ ὧν ὁ νεώτερος αὐτῶν εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του. «Πάτερ, δός μοι τὸ ἀνῆκον μέρος τῆς περιουσίας.» Ὁ πατὴρ διαμοιράσας τὴν περιουσίαν του ἔδωκεν εἰς τὸν νεώτερον υἱὸν τὸ μερίδιον αὐτοῦ.

Οὗτος δὲ λαθὼν τὸ μερίδιον αὐτοῦ ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς μακρυνὴν χώραν ἔπου κατεσπατάλησε καὶ διεσκόρπισε τὰ χρήματά του ζῶν ἄσώτως. Συνέβη νὰ γείνη ἐν τῇ τόπῳ ἐκεῖνῳ πείνα μεγάλη, ἕνεκα τῆς ὁποίας τὰ πάντα ἐπωλοῦντο εἰς μεγάλας τιμὰς· ὁ δὲ κατασπαταλήσας τὴν περιουσίαν του υἱὸς μὴ δυνάμενος ν' ἀγοράζῃ τὰ πρὸς τροφήν, ἐπέινα καὶ

ἤναγκάσθη νὰ γείνη ὑπηρέτης εἰς ἓνα τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης ὅστις ἔστειλεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς του ἵνα βόσκη χοίρους. Ἐκεῖ δὲ ὁ δυστυχῆς νέος ἐπεθύμει νὰ γερμίζῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον οἱ χοῖροι εἰς τοιαύτην ἀθλιότητα καὶ πενίαν εἶχε καταντήσει ὁ ταλαίπωρος! Καὶ ὅμως οὐδεὶς τὸν εὐσπλαγχνίζετο!

Ἡμέραν τινά, ἤρχισε νὰ σκέπτηται ποῖος ἦτο καὶ πῶς κατήντησε! πόσον εὐτυχῆς ἦτο ἄλλοτε καὶ πόσον δυστυχῆς σήμερον! Συνελθὼν δὲ εἰς ἑαυτὸν εἶπε: «Πόσοι μισθωτοὶ τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτου, ἐγὼ δὲ ἀποθνήσκω ἐντοῦθα τῆς πείνης; θὰ σηκωθῶ, θὰ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα μου, θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας του καὶ θὰ εἶπω αὐτῷ:— «Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος πλέον νὰ ὀνομασθῶ υἱός σου· παράλαθέ με ὡς ἓνα τῶν ὑπηρετῶν σου.»

Ταῦτα εἶπε καὶ σηκωθείς ἐπορεύθη πρὸς τὸν πατέρα του, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν ἐρχόμενον εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν συνεκινήθη καὶ τὸν εὐσπλαγχνίσθη· δραμῶν δὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ κατεφίλει τὸν υἱόν του, ὅστις εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του: «Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομασθῶ υἱός σου».

Καὶ ἀμέσως ὁ πατήρ εἶπε πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· «φέρετε τὴν πρώτην στολήν τοῦ υἱοῦ μου καὶ ἐνδύσατε αὐτόν· θέσατε δακτυλίδιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας του. Σφάξατε δὲ καὶ τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν καὶ ἀφοῦ φάγωμεν ἅς εὐφρανθῶ-

μεν· διότι υἱός μου οὗτος νεκρὸς ἦτο καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦτο καὶ εὐρέθη». Καὶ μετ' ὀλίγον ὁλόκληρος ἡ οἰκία ἀντήχει ἐκ τῶν ἁσμάτων καὶ τοῦ χοροῦ.

Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἤκουσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἅσματα καὶ χορούς· μαθὼν δὲ τὴν αἰτίαν ὠργίσθη καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ. Τότε ὁ πατὴρ ἐξεληθὼν παρεκάλει αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἀποκριθεὶς εἶπε: «Τόσα ἔτη σὲ δουλεύω καὶ οὐδέποτε παρέβην τὰς ἐντολάς σου, καὶ ὅμως ποτὲ δὲν μοὶ ἔδωκας ἐρίφιον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ υἱός σου οὗτος, ὅστις κατεσώτευσεν τὸν πλοῦτόν σου, ἐθυσίασας πρὸς χάριν τοῦ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν.»

Ὁ δὲ πατὴρ εἶπε πρὸς αὐτόν: «Τέκνον μου, σὺ πάντοτε εἶσαι μετ' ἐμοῦ, καὶ ὅλα ὅσα ἔχω εἶνε ἰδικά σου· ἔπρεπε δὲ καὶ σὺ νὰ εὐφρανθῆς καὶ νὰ χαρῆς διότι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦτο καὶ ἀνέζησεν, ἀπολωλὼς καὶ εὐρέθη.»

«*Ἡ μετάνοια σώζει τὸν ἄνθρωπον.*»

«*Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ὦσι φιλόστοργοι.*»

26. Ὁ καλὸς Σαμαρεῖτης.

Ἡμέραν τινὰ προσελθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νομικός τις ἠρώτησεν αὐτόν: «Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω, ἵνα κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον;» Πρὸς τοῦτον ὁ Ἰησοῦς εἶπε. «Τὶ εἶνε γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ;

πῶς ἀναγινώσκεις αὐτόν;» Ὁ δὲ νομικὸς ἀποκριθεὶς εἶπεν. «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σε αὐτόν.» Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν: «Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο πράττε καὶ σὺ καὶ θὰ κληρονομήσῃς τὴν αἰώνιον ζωὴν.» Ἄλλ' ὁ νομικὸς θέλων νὰ δικαιώσῃ ἑαυτὸν ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν, τίς εἶνε ὁ πλησίον αὐτοῦ. Τότε ὁ Σωτὴρ εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν.

Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼ καὶ περιέπεσεν εἰς ληστάς, οἵτινες γυμνώσαντες καὶ δειράντες αὐτὸν ἀνηλεῶς ἀφήκαν αὐτὸν ἡμιθανῆ καὶ ἀνεχώρησαν. Κατὰ τύχην δὲ ἱερεὺς τις διέβαινεν ἐκεῖθεν καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀπῆλθεν χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχήν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευίτης τις διερχόμενος εἶδε καὶ ἔφυγε μείνας ἀδιὰφορος. Σαμαρείτης τις διερχόμενος ἐκεῖθεν καὶ ἰδὼν αὐτὸν καταπληγῶμένον τὸν εὐσπλαγχνίσθη· πλησιάσας δὲ αὐτὸν ἔρριψεν ἔλαιον καὶ οἶνον εἰς τὰς πληγὰς καὶ ἔδεσεν αὐτάς. Ἐπειτα ἔβαλε τὸν πληγῶμένον ἐπὶ τὸ κτήνος αὐτοῦ, ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ τὸν περιεποιήθη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἀναχωρῶν τὴν ἐπαύριον ἔδωκεν εἰς τὸν ξενοδόχον δύο δηνάρια καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν: «Περιποιήσου τὸν ἀσθενῆ καὶ ὅ,τι περισσότερο ἐξοδεύσῃς δι' αὐτόν, θὰ σοὶ τὸ πληρώσω ὅταν ἐπιστρέψω.»

Ἄφου ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσε τὴν παραβολήν ταύτην ἠρώτησε τὸν νομικόν. «Τίς ἐκ τῶν τριῶν τούτων νομίζεις ὅτι εἶνε πλησίον τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστάς;» Ὁ νομικὸς ἀπεκρίθη: «Ὁ εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτόν.» — «Ὁρθῶς ἀπεκρί-

θης, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. Ὑπαγε λοιπὸν καὶ πράττε καὶ σὺ ὁμοίως.»

«Πλησίον ἡμῶν εἶνε πᾶς ἄνθρωπος.»

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.»

27. Ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς Λάζαρος.

Θέλων ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάξῃ ὁποῖαν τιμωρίαν λαμβάνουσι εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν οἱ πλούσιοι οἵτινες δὲν εὐσπλαγχνίζονται τοὺς πτωχοὺς, καὶ ὁποῖαν δόξαν ἀπολαμβάνουσιν οἱ πτωχοὶ ὅσοι ὑπομένουσιν ἀγογγύστως ὅλας τὰς δυστυχίας εἰς τὸν παρόντα βίον, διηγήθη τὴν ἑξῆς παραβολήν.

Ἐπῆρχέ ποτε ἄνθρωπός τις πλούσιος, ὅστις ἐνεδύετο πολυτελεῶς καὶ ἔζη λαμπρῶς καθ' ἡμέραν.

Ἦτο δὲ καὶ τις πτωχὸς ὀνομαζόμενος **Λάζαρος** ὅστις ἐκάθητο πρὸ τῆς θύρας τοῦ πλουσίου καταπληγμένος, ἐπιθυμῶν νὰ χορτασθῇ ἀπὸ τὰ ψυχία τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔδιδεν εἰς αὐτὸν τίποτε.

Μετά τινα χρόνον ἀπέθανεν ὁ Λάζαρος ὃν οἱ ἄγγελοι ἔφερον εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Ἐν τῇ ἄδῃ δ' εὕρισκόμενος ὁ πλούσιος καὶ βασανιζόμενος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἰδὼν τὸν Ἀβραάμ καὶ εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ τὸν πτωχὸν Λάζαρον ἐφώνησε καὶ εἶπε. «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλεησόν με καὶ πέμψον τὸν Λάζαρον, ἵνα βάλῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του ἐντὸς ὕδατος καὶ ἐλθὼν δροσίσῃ τὴν γλῶσσάν μου, διότι βασανίζομαι δεινῶς ἐντὸς τῆς φλογὸς ταύ-

της.» Ὁ δὲ Ἀβραάμ εἶπε: «Τέκνον ἐνθυμήθητι ὅτι ἐν τῇ ζωῇ σου μὲν ἀπήλαυσες πάντα τὰ ἀγαθὰ, ὁ δὲ Λάζαρος πάντα τὰ κακὰ· τώρα δὲ οὗτος παρηγορεῖται, σὺ δὲ βασανίζεσαι. Πρὸς τοῦτοις δὲ μεταξὺ ἡμῶν καὶ σοῦ ὑπάρχει μέγα χάσμα, ἔνεκα τοῦ ὁποίου οὔτε ἡμεῖς θυνάμεθα νὰ ἔλθωμεν πρὸς σᾶς, οὔτε σεῖς πρὸς ἡμᾶς.»

Τότε ὁ πλούσιος λέγει: «Σὲ παρακαλῶ, τοῦλάχιστον Πάτερ Ἀβραάμ, ἵνα ἀποστείλῃς τὸν Λάζαρον εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου· διότι ἔχω πέντε ἀδελφοὺς ἵνα τοὺς πληροφωρήσῃ τί εἶνε Ἄδης, διὰ νὰ μὴ ἔλθωσι καὶ οὗτοι εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου.» Ὁ δὲ Ἀβραάμ εἶπεν: «Ἐν τῷ κόσμῳ ἔχουσι τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς Προφῆτας· ἅς ἀκούωσιν αὐτούς.» Ὁ δ' εἶπεν. Ὅχι, πάτερ Ἀβραάμ· ἐάν τις ἐκ τῶν νεκρῶν ὑπάγῃ πρὸς αὐτούς, εὐκολώτερον θὰ πιστεύσωσι καὶ θὰ μετανοήσωσι.

Τότε ὁ Ἀβραάμ λέγει πρὸς αὐτόν. «Ἐάν δὲν πιστεύσωσι τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς Προφῆτας, οὐδὲ καὶ ἐάν τις ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστηθῇ θὰ πιστεύσωσιν.»

«Οὐαὶ ὑμῖν ὅτι ἐτρυνθήσατε ἐπὶ τῆς γῆς.»

«Μακαριοὶ οἱ περθοῦντες· ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.»

28. Ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ Τελώνης.

Διδάσκων ὁ Ἰησοῦς τὸν λαὸν εἶπε τὴν παραβολὴν ταύτην. Δύο ἄνθρωποι ἀνέβησαν ποτὲ εἰς τὸ ἱερὸν διὰ νὰ προσευχηθῶσιν· ὁ εἰς τούτων ἦτο τελώνης, ὁ δ' ἄλλος Φαρισαῖος.

Ὁ φαρισαῖος ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τοῦ τελώνου ἐστάθη μόνος του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ὑπερηφάνως καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς. «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, διότι δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ ὡς οἱ ἄλλοι οἱ ἄνθρωποι ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης, ἄρπαγες, ἀδικοὶ καὶ πολλὰς ἄλλας ἀμαρτίας πράττοντες· νηστεύω δις τῆς ἐβδομάδος καὶ ἀπὸ ὅσα ἔχω δίδω τὸ δέκατον εἰς τοὺς πτωχοὺς.» Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Φαρισαῖος μὲ ὑπερηφάνειαν χωρὶς νὰ καταδέχεται οὔτε τὸ βλέμμα του νὰ ρίψῃ πρὸς τὸν τελώνην. Ὁ τελώνης ὅμως συναισθανόμενος ὅτι ἦτο ἀμαρτωλὸς δὲν ἐτόλμα οὔτε τοὺς ὀφθαλμοὺς του νὰ ὑψώσῃ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀλλὰ μετανοῶν διὰ τὰ ἀμαρτήματα ἔκλαιε καὶ ἐκτύπα τὸ στήθος του καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν λέγων· «Θεέ μου, συγχώρησόν με τὸν ἀμαρτωλόν». Καὶ ὁ Θεὸς βλέπων ὅτι ὁ τελώνης μετενόει εὐκρινῶς ἐσυγχώρησεν αὐτόν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸν Φαρισαῖον.

Τὴν παραβολὴν ταύτην εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· θέλων νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ περιφρονῶσι τοὺς ἄλλους νομίζοντες τὸν ἑαυτὸν των δίκαιον ὅπως ὁ Φαρισαῖος.

«Ἦὰς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.»

«Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶνε ἡ πρώτη ἀρετὴ τῶν ἀνθρώπων.»

29. Παραβολή τοῦ σπορέως.

Ὁ Ἰησοῦς ἡμέραν τινὰ ἐδίδαξε τὸν λαὸν διὰ τῆς ἐξῆς παραβολῆς.

Γεωργός τις μετέβη εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ διὰ νὰ σπείρῃ· ἐνῷ δὲ ἔσπειρε μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ κατεπατήθη καὶ ἔφαγον αὐτὸν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ· ἄλλο ἔπεσεν εἰς τόπον πετρώδη καὶ μόλις φυτρῶσαν ἐξηράνθη διότι δὲν ὑπῆρχε πολὺ χῶμα νὰ διατηρηθῇ· ἄλλο ἔπεσε μεταξὺ ἀκανθῶν καὶ ἐβλάστησεν· ἀλλ' αἱ ἀκανθαὶ συναυξηθεῖσαι μετὰ τοῦ σπόρου ἀπέπνιξαν αὐτόν· καὶ ἄλλο μέρος εἰς τὴν καλὴν καὶ εὐφορὸν γῆν καὶ ἐφύτρωσε καὶ ἠύξησε καὶ ἀπέδωκε καρπὸν ἑκατονταπλάσιον.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἠρώτων αὐτὸν τί ἐνόει διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησεν.

Σπόρος εἶνε ὁ λόγος. Τὸ μέρος τοῦ σπόρου τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὴν ὁδὸν εἶνε οἱ ἀκούοντες μὲν κατ' ἀρχὰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ ἀφαιρεῖ τὸν λόγον ἀπὸ τὰς καρδίας αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ πιστεύσωσι καὶ σωθῶσι. Τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς πετρώδη γῆν εἶνε οἱ ἀκούοντες μετὰ χαρᾶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πιστεύουσι μόνον δι' ὀλίγον καιρὸν. Τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὰς ἀκάνθας εἶνε οἱ ἀκούοντες μὲν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ προσπαθοῦντες ν' ἀποκτήσωσι πλοῦτη καὶ διαφόρους ἀπολαύσεις, πνίγουσι μὲ τὰς φροντίδας ταύτας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Τελευταῖον δὲ τὸ μέρος τοῦ σπόρου τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὴν καλὴν γῆν ὁμοιάζουσιν ὅσοι, ὄχι μόνον ἀκούουσι τὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ πράττουσι σύμφωνα πρὸς αὐτὸν ἔχοντες εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῶν ὁδηγῶν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ

διὰ τῆς ὑπομονῆς παράγουσι καρποὺς ἀγαθοὺς καὶ πολλαπλασίους.

«**Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάττοντες αὐτόν.**»

30. Ὁ ἄφρων πλούσιος.

Ὁμιλῶν ὁ Ἰησοῦς κατὰ τῆς πλεονεξίας εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν.

Ἄνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησαν τὰ κτήματα καὶ ἔδωκαν αὐτῷ τόσους καρποὺς ὥστε δὲν εἶχε ποῦ ν' ἀποθηκεύσῃ αὐτούς. Σκεφθεὶς ὀλίγον εἶπε καθ' ἑαυτόν: «Πρέπει νὰ καταρρίψω τὰς παλαιάς μου ἀποθήκας καὶ νὰ οἰκοδομήσω ἄλλας μεγαλύτερας· ἐκεῖ δὲ θὰ συνάξω τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ θὰ εἶπω εἰς τὴν ψυχὴν μου: Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ διὰ πολλὰ ἔτη ἀναπαύσου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.» Ἄλλ' ἐνῶ ἐσκέπτετο ταῦτα, νομίζων ὅτι θὰ ζήσῃ αἰωνίως εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ Θεός: «Ἄφρων ταύτην τὴν νύκτα ἀποθνήσκεις· αὐτὰ δὲ τὰ ὁποῖα ἠτοίμασες εἰς ποῖον θὰ μείνωσιν;»

Οὕτω συμβαίνει, προσέθηκεν ὁ Σωτὴρ, εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶσι μόνον τὰ γήινα ἀγαθὰ καὶ δὲν φροντίζουσι ν' ἀποκτῶσι καὶ πλοῦτον οὐράνιον δι' ἀγαθῶν ἔργων.

«Ὁ πλοῦτος θνητός, ἡ δὲ ψυχὴ ἀθάνατος.» «Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἂν τὸν κόσμος ὅλον κερδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;»

31. Αἱ δέκα παρθένοι.

Θέλων ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάξῃ ὅτι πρέπει νὰ ἤμεθα πάντοτε ἕτοιμοι, διότι δὲν γνωρίζομεν τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, εἶπε τὴν ἑξῆς παραβολήν.

Ἐγένετό ποτε γάμος καὶ ὁ νυμφίος ἔμελλε νὰ ἔλθῃ νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης ἵνα παραλάβῃ αὐτήν. Ἐξῆλθε δὲ ἡ νύμφη εἰς προὔπαντησιν τοῦ νυμφίου συνοδευομένη ὑπὸ δέκα παρθένων μετὰ φανῶν. Ἄλλ' αἱ μὲν πέντε ἐκ τούτων ἦσαν φρόνιμοι καὶ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἔλαιον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νυμφίος ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ, ἐνύσταξαν καὶ ἀπεκοιμήθησαν ἅπασαι αἱ παρθένοι.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα: «Ἴδού ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέλθετε εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ.» Τότε ἅπασαι αἱ παρθένοι ἠγέρθησαν καὶ ἠτοίμαζον τοὺς φανούς αὐτῶν· ἀλλ' αἱ μωραὶ παρθένοι δὲν εἶχον ἔλαιον καὶ ἐζήτην ἀπὸ τὰς φρονίμων, αἵτινες εἶπον αὐταῖς, νὰ ὑπάγωσι ν' ἀγοράσωσιν ἀπὸ τοὺς πωλοῦντας, διότι τὸ ὑπάρχον ἔλαιον δὲν ἐπαρκεῖ δι' ὅλας.

Ἀπῆλθον λοιπὸν αἱ μωραὶ παρθένοι, ἵνα ἀγοράσωσι ἔλαιον· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασεν ὁ νυμφίος καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ αἱ πέντε ἕτοιμοι παρθένοι καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δ' ἔρχονται καὶ αἱ μωραὶ, κρούουσι τὴν θύραν καὶ λέγουσι: «Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον τὴν θύραν καὶ εἰς ἡμᾶς.» Ὁ δὲ νυμφίος ἀποκριθεὶς εἶπεν. «Ἀληθῶς σὰς λέγω ὅτι δὲν σὰς γνωρίζω.» Καὶ τοιοῦτοτρόπως αἱ μωραὶ ἔμειναν ἔξω τοῦ γάμου.

Ἔστὲ λοιπὸν ἕτοιμοι, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, διότι δὲν γνω-

ρίζετε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἰησοφοεῖτε, οἱ οὐκ οἴδατε ποία ὥρα ὁ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται.»

«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

32. Τὰ δέκα τάλαντα.

Ἡμέραν τινὰ διδάσκων ὁ Ἰησοῦς τὸν λαὸν εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν.

Ἄνθρωπός τις ἀναχωρῶν προσεκάλεσε τοὺς δούλους αὐτοῦ καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὰ χρήματά του· καὶ εἰς ἓνα μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, εἰς ἄλλον δύο, καὶ εἰς τρίτον ἓν καὶ ἀνεχώρησε, παραγγείλας νὰ ἐργασθῶσι δι' αὐτῶν. Ἐκ τούτων ὁ μὲν λαβὼν τὰ πέντε τάλαντα εἰργάσθη δι' αὐτῶν καὶ ἐκέρδισεν ἄλλα πέντε, ὁμοίως καὶ ὁ λαβὼν τὰ δύο ἐκέρδισεν ἄλλα δύο. Ὁ λαβὼν ὅμως τὸ ἓν τάλαντον ἔσκαψε τὴν γῆν καὶ ἀπέκρυφεν αὐτό.

Μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ χρόνου ἐπέστρεψεν ὁ κύριος τῶν τάλαντων καὶ προσκαλέσας τοὺς δούλους ἐζήτηται λογαριασμὸν παρ' ἐκάστου. Προσελθὼν ὁ λαβὼν τὰ πέντε τάλαντα προσέφερεν εἰς τὸν κύριόν του ἐκτὸς τῶν πέντε καὶ ἄλλα πέντε λέγων ὅτι ἐκέρδισε ταῦτα ἐκ τῆς ἐργασίας του. Ὁ Κύριος τότε εἶπε: «Ἐὕγε, δοῦλε ἀγαθέ, καὶ πιστέ· εἰς ὀλίγα ἐφάνης πιστός, ἐπὶ πολλῶν θὰ σὲ καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.» Τὸ αὐτὸ δὲ εἶπε καὶ εἰς τὸν δεῦτερον ὅστις ἔφερεν ὡς κέρδος ἄλλα τάλαντα. Ἐλθὼν δὲ τελευταῖος ὁ λαβὼν τὸ ἓν τάλαντον

εἶπε: «Κύριε ἐγνώριζον ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος σκληρὸς θερίζων ἔπου δὲν ἔσπειρας καὶ συνάγων ἔπου δὲν διεσκόρπισας, καὶ φοβηθεὶς ἔκρυψα τὸ τάλαντον ἐν τῇ γῆ· ἰδοὺ λάβε αὐτό.»

Ἦρὸς τοῦτον εἶπεν ὁ Κύριος: «Δοῦλε πονηρὸ καὶ ὀκνηρὸ· διατί λοιπὸν νὰ μὴ βάλῃς αὐτὸ εἰς τὰς τραπέζας, ὁπόθεν θὰ ἐλάβανον αὐτὸ μετὰ τοῦ τόκου; ἀφαιρέσατε τὸ τάλαντον ἀπ' αὐτοῦ καὶ δώσατέ το εἰς τὸν ἔχοντα τὰ περισσότερα, διότι αὐτὸς τὰ χρησιμοποιοεῖ καὶ τὰ πολλαπλασιάζει. Δικαίως δὲ πρέπει ν' ἀφαιρηθῇ ἀπὸ τὸν κακὸν καὶ ὀκνηρὸν δοῦλον διότι εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ μένει ἀχρησιμοποίητον.»

Ταῦτα λέγων ὁ Ἰησοῦς ἐφώνει: «Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω.»

«Ἐκαστος ὀφείλει γὰ καλλιερῆν τὰ τε πνευματικά καὶ ὑλικά χαρίσματα.»

«Ὁ εἰς ὀλίγα πιστὸς εἶνε ἄξιος μείζονος ἐμπιστοσύνης.»

33. Ὁ πονηρὸς δοῦλος.

Θέλων ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάξῃ ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα φιλόανθρωποι πρὸς τὸν πλησίον μας, διηγήθη τὴν ἑξῆς παραβολήν:

Βασιλεὺς τις ἐκάλεσεν ἡμέραν τινὰ τοὺς ὀφειλέτας του καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν λογαριασμόν. Μεταξὺ δὲ τούτων εὗρέθη εἰς ὀφειλέτης ὁ ὁποῖος τῷ ἔχρεώσται χίλια τάλαντα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ὀφειλέτης δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, διέταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ πωληθῇ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντά του διὰ νὰ λάβῃ

τὰ ὀφειλόμενα. Τότε ὁ ὀφειλέτης πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του, παρεκάλει αὐτὸν λέγων· «Κύριε εὐσπλαγχνίσου με τὸν δυστυχῆ· μακροθύμησον ὀλίγας ἡμέρας καὶ ὑπόσχομαι νὰ πληρώσω ὅλον τὸ χρέος.»

Ὁ βασιλεὺς λυπηθεὶς τὸν δοῦλόν του ἀφήκεν αὐτὸν χαρίσας πρὸς τούτοις καὶ τὰ χίλια τάλαντα. Ἐξελθὼν δ' ὁ δοῦλος οὗτος εὗρεν ἓνα ἐκ τῶν συνδούλων του, ὅστις ἐχρεώσται εἰς αὐτὸν ἑκατὸν δραχμάς. Συλλαβὼν δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου τῷ ἔλεγε. «Πλήρωσον παρ' εὐθύς ὅ,τι μοῦ χρεωστεῖς.» Τότε ὁ σύνδουλος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν ἀφήσῃ ὑποσχόμενος ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ τὸν πληρώσῃ. Ἄλλ' ὁ κακὸς οὗτος δοῦλος δὲν ἤκουσεν καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὴν σκληρότητα ταύτην οἱ λοιποὶ δοῦλοι εἶπον εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις προσεκάλεσε τοῦτον καὶ τῷ εἶπε :

«Δοῦλε πονηρέ· ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα ὅλον τὸ μέγα χρέος σου, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσες, καὶ σὺ δὲν ἠθέλησες ν' ἀκούσῃς τὴν παράκλησιν καὶ νὰ ἐλεήσῃς τὸν πτωχὸν σύνδουλόν σου, ἀλλὰ τὸν ἔρριψας εἰς τὴν φυλακὴν; δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ ἐλεήσῃς ἐκεῖνον ὅπως ἐγὼ σὲ ἠλέησα; »

Ὁργισθεὶς τότε ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ βάλωσι καὶ τοῦτον εἰς τὴν φυλακὴν μέχρις ὅτου πληρώσει ὅλον τὸ χρέος του.

«Ὁ Θεὸς τότε μόνον μᾶς συγχωρεῖ ὅταν εἴμεθα φιλόανθρωποι πρὸς τοὺς ἄλλους.»

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.»

34. Ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν τὰ ὅποια ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς προεῖπε καὶ περὶ τῆς ἡμέρας τῆς μελλούσης κρίσεως, κατὰ τὴν ὁποῖαν πάντες οἱ ἄνθρωποι θὰ δώσωσι λόγον τῶν πράξεών των.

Θὰ ἔλθῃ, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ δόξης περιστοιχούμενος ὑπὸ ἀγγέλων καὶ θὰ καθίσῃ ἐπὶ μεγάλου καὶ λαμπροῦ θρόνου διὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον· τότε θὰ συναχθῶσιν ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ θὰ διαχωρίσῃ τοὺς δικαίους καὶ ἀγαθοὺς ἀπὸ τῶν κακῶν καὶ πονηρῶν, ὅπως χωρίσῃ ὁ ποιμὴν τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐριφίων· θὰ βάλῃ δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τοὺς δὲ κακοὺς ἐξ ἀριστερῶν. Καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου θὰ εἴπῃ τότε εἰς τοὺς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ἰσταμένους: «Δεῦτε σεῖς οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἣ ὅποια εἶνε προητοιμασμένη διὰ σᾶς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· διότι ἐπέινασα καὶ μοι ἐδώκατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ μὲ ἐπότισατε, ξένος ἦμην καὶ μ' ἐφιλοξενήσατε, γυμνὸς καὶ μὲ ἐνεδύσατε, ἠσθένησα καὶ μ' ἐπεσκεφέθητε. Ἦμην εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἤλθατε πρὸς με.»

Τότε θὰ εἴπωσι πρὸς αὐτὸν οἱ δίκαιοι: «Κύριε πότε σὲ εἶδομεν πεινῶντα καὶ σὲ ἐθρέψαμεν ἢ διψῶντα καὶ σὲ ἐπότισαμεν; πότε σὲ εἶδομεν ξένον καὶ σὲ ἐφιλοξενήσαμεν; Πότε σὲ εἶδομεν ἀσθενῆ καὶ ἐν φυλακῇ καὶ ἤλθομεν πρὸς σέ;» Τότε θ' ἀποκριθῇ ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτοὺς καὶ θὰ εἴπῃ: «Ὅ, τι καλὸν ἐκάματε εἰς τοὺς πτω-

χοὺς εἶνε ὡς νὰ ἐκάματε τοῦτο εἰς ἐμέ.»
Ἐπειτα θὰ εἶπη καὶ πρὸς τοὺς ἐξ ἀριστερῶν: «Φύγετε μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ, διότι ἐπέινασα καὶ δὲν μοὶ ἐδώκατε νὰ φάγω· ἐδίφησα καὶ δὲν μὲ ἐποίησατε· ξένος ἤμην καὶ δὲν μὲ ἐφιλοξενήσατε· γυμνὸς καὶ δὲν μὲ ἐνεδύσατε· ἀσθενῆς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ δὲν μὲ ἐπεσκέφθητε.»

Τότε θ' ἀποκριθῶσι πρὸς αὐτὸν οἱ ἐξ ἀριστερῶν. «Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν πεινῶντα, ἢ διψῶντα, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ καὶ δὲν σὲ περιεποιήθημεν;»

Ὁ δὲ βασιλεὺς θ' ἀποκριθῆ λέγων. «Ὅ,τι δὲν ἐκάματε εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἶνε ὡς νὰ μὴ ἐκάμητε τοῦτ εἰς ἐμέ τὸν ἴδιον.»

Καὶ οὕτω θ' ἀπέλθωσιν οἱ μὲν δίκαιοι εἰς αἰώνιον ζωὴν, οἱ δὲ κακοὶ εἰς αἰώνιον κόλασιν.

«Ὁ Θεὸς ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.»

Δ ι ἄ φ ο ρ α

35. Ὁ Ζακχαῖος.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἰεριχὼ μαθόντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν των ἐξῆλθον εἰς προῦπάντησιν αὐτοῦ· ἐξῆλθε δὲ καὶ ὁ ἀρχιτελώνης, ἄνθρωπος

πλούσιος ὀνομαζόμενος Ζακχαῖος καὶ ἐζήτει, νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν· ἀλλ' ἔνεκα τοῦ πλήθους δὲν ἠδύνατο, διότι ἦτο μικρὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα· τούτου ἔνεκα ἀνέβη εἰς συκομορέαν τινά, οὖσαν ἐν τῇ ὁδοῦ ὀπóθεν ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ Ἰησοῦς. Διερχόμενος δὲ ὁ Ἰησοῦς κάτωθεν τῆς συκομορέας καὶ ἀναβλέψας εἶδε τὸν Ζακχαῖον καὶ εἶπε: «Ζακχαῖε, κατὰ βᾶ, διότι σήμερον θὰ μείνω ἐν τῇ οἰκίᾳ σου.» Καταβὰς δ' οὗτος ὑπεδέξατο τὸν Ἰησοῦν περιχαρῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ἰδόντες τοῦτο ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, διότι ἐζήτησε νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐμίσουν ὡς ἄδικον καὶ ἁμαρτωλόν.

Ὁ δὲ Ζακχαῖος μετανοήσας διὰ τὰς ἁμαρτίας του εἶπεν εἰς τὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἐλθόντα Ἰησοῦν: «Κύριε, ἰδοὺ δίδω τὸ ἡμισυ τῶν ὑπαρχόντων μου εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀποδίδω τὸ τετραπλοῦν εἰς πάντα, ὃν ἠδίκησα.» Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε: «Σήμερον ἐγένετο σωτηρία ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ· διότι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ σώσῃ τὸ ἀπολωλός.»

«Ὁ Θεὸς σώζει τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὅποταν οὗτοι εἰλικρινῶς μετανοήσωσι.»

«Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται.»

36. Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδία.

Ἡμέραν τινὰ πλῆθος μητέρων, αἵτινες ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τοὺς μικροὺς υἱοὺς των, ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἵνα ἐπιθέσῃ τὴν χεῖρά του ἐπ' αὐτὰ καὶ τὰ εὐλογήσῃ. Ἀλλ' οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐπέπληττον καὶ

ἠμπόδιζον τὰς μητέρας νὰ πλησιάσωσι τὸν Ἰησοῦν. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς ἠγανάκτησε καὶ εἶπε. «Ἄφετε τὰ παιδιά, ἵνα ἔλθωσι πρὸς με, καὶ μὴ ἐμποδίζετε αὐτά, διότι τῶν τοιούτων εἶνε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» Καὶ μετὰ τὴν ἐπίπληξιν ταύτην λαβὼν τὰ παιδιά εἰς τὰς ἀγκάλας του ἐφίλησεν αὐτὰ καὶ ἐπέθεσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν καὶ ἠλόγησεν αὐτά.

«Ἔσο ἄθῶος ὡς παιδίον.»

37. Ὁ πλούσιος νεανίσκος.

Ἡμέραν τινὰ προσελθὼν νεανίσκος τις πλούσιος καὶ γονυπετήσας ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί νὰ κάμω διὰ νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν;» Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη: «Ἐὰν θέλῃς νὰ κληρονομήσῃς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, φύλαττε τὰς θείας ἐντολάς· τουτέστιν, μὴ φονεύσῃς, μὴ προσβάλλῃς τὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.»

Ὁ δὲ νεανίσκος εἶπε: «Πάντα ταῦτα ἐφύλαξα ἐκ νεότητός μου. Τί μοὶ λείπει ἀκόμη;»—«Ἐν ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, ἐὰν θέλῃς νὰ γείνης τέλειος· ὕπαγε, πώλησον τὰ ὑπάρχοντά σου, δός τὰ χρήματα τοῖς πτωχοῖς καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἐπειτα ἔλθε καὶ ἀκολούθει μοι.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ νεανίσκος ἐλυπήθη, διότι ἦτο πολὺ πλούσιος, καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον. Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς μαθητάς του. «Πλούσιος δυσκόλως θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Εὐκολώτερον εἶνε νὰ διέλθῃ σχοινίον χονδρὸν διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης, ἢ πλούσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.»

Ἀκούσαντες τοῦτο οἱ μαθηταὶ του ἐξεπλήσσοντο καὶ ἔλεγον. «Τίς λοιπὸν δύναται νὰ σωθῆ;» Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· «Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατά ἐστί παρὰ τῷ Θεῷ.»

«Ἡ πίστις ἀνευ ἔργων εἶνε νεκρά.»

38. Παραγγελίαι τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς του.

Ὁ Ἰησοῦς περιήρχετο τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας διδάσκων καὶ κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον πρὸς τὰ πλήθη. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ προσκαλέσας ἰδιαιτέρως τοὺς μαθητάς του εἶπε πρὸς αὐτούς. «Πορεύεσθε καὶ κηρύσσετε τὸ Εὐαγγέλιον. Μὴ ἔχετε τίποτε μαζῆσας, μήτε χρυσόν, μήτε ἄργυρον, μήτε χαλκόν, μήτε πήραν, μήτε ράβδον, μήτε ὑποδήματα. Σὰς ἀποστέλλω ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. Γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἄκακοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων διότι θὰ σὰς παραδώσωσιν εἰς συνέδρια καὶ θὰ σὰς μαστιγώσωσιν καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσωσιν ἕνεκεν ἑμοῦ ἐνώπιον ἡγεμόνων καὶ βασιλέ-

ων. Ὅταν δὲ παραδίδεσθε μὴ φροντίζητε πῶς ἢ τί θὰ λαλήσητε· διότι ὁ Θεὸς θὰ σᾶς φωτίζη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν· θὰ σᾶς μισήσωσι πάντες διὰ τὸ ὄνομά μου· ἀλλ' ὁ ὑπομείνας μέχρι τέλους, οὗτος θέλει σωθῆ. Μὴ φοβεῖσθε ἐκείνους οἱ ὅποιοι φονεύουσι τὸ σῶμα, μὴ δυνάμενοι νὰ φονεύσωσι καὶ τὴν ψυχὴν· ὅστις μὲ ὁμολογήσῃ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, θὰ ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὅστις ἀγαπᾷ πατέρα ἢ μητέρα, υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ, δὲν εἶνε ἄξιος μαθητῆς μου· καὶ ὅστις δὲν θέλει νὰ λάβῃ τὸν σταυρὸν καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, δὲν εἶνε ἄξιος ὁπαδός μου. Ὁ βασιτάζων πάντα πρὸς χάριν μου θὰ κερδήσῃ πάντα.»

«Τὶ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ;»

39. Η Μεταμόρφωσις.

Ὁ Ἰησοῦς παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀναβαίνει εἰς ὄρος ὑψηλόν, τὸ Θαβώρ, διὰ νὰ προσευχηθῆ κατ' ἰδίαν. Ἐκεῖ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ἰδοὺ ἐφάνησαν εἰς αὐτοὺς ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας ὁμιλοῦντες μετὰ τοῦ Ἰησοῦ. Τότε ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ. «Κύριε, καλὸν εἶνε νὰ μείνωμεν ἐδῶ· ἐὰν θέλῃς ἄς κάμωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ σέ, μίαν διὰ τὸν Μωϋσέα καὶ ἄλλην

διὰ τὸν Ἡλίαν. Ἄλλ' ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ἐπεσκίασεν αὐτοὺς φωτεινὴ νεφέλη, ἐξ ἧς ἐξήρχετο φωνὴ λέγουσα. «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου, ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠὺδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε.»

Τὴν φωνὴν ταύτην ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἐφοβήθησαν πολὺ καὶ ἔπεσον πρηγεῖς εἰς τὴν γῆν. Τότε προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἤγγισεν αὐτοὺς καὶ εἶπεν. «Ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε.» Οὗτοι δὲ ὑψώσαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν οὐδένα εἶδον, εἰμὴ τὸν Ἰησοῦν. Μετὰ ταῦτα, ἐνῶ κατέβαινον ἐκ τοῦ ὄρους, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς του. «Μὴ εἶπητε εἰς οὐδένα τὸ ὄραμα, μέχρις οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀναστηθῆ ἔκ νεκρῶν.»

«Ἀποφεύγετε τὰς ἐπιδείξεις καὶ τὴν κεροδοξίαν.»

40. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Ἰησοῦς ἠγάπα πολὺ ἀνθρωπὸν τινα ὀνομαζόμενον **Λάζαρον** κατοικοῦντα ἐν Βηθανίᾳ μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν του **Μάρθας** καὶ **Μαρίας**.

Ἐπειδὴ δ' ὁ Λάζαρος ἠσθένησε βαρέως ἔστειλαν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ἀνθρωπὸν εἰς τὸν ἐν Γαλιλαίᾳ διατρίβοντα Ἰησοῦν, ἵνα εἴπη αὐτῷ ὅτι ὁ Λάζαρος ἀσθενεῖ. Ὁ Ἰησοῦς ἀκούσας τοῦτο εἶπε: «Ἡ ἀσθένεια αὕτη οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ἵνα δι' αὐτῆς δοξασθῆ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.» καὶ ἔμεινεν ἀκόμη ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ δύο ἡμέρας, ἕως οὗ ἀπέθανεν ὁ **Λάζαρος**.

Τότε λέγει πρὸς τοὺς μαθητάς του: «**Λάζαρος** ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἄγομεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἵνα ἐξυπνήσωμεν αὐτόν.» Ἐπειδὴ δὲ οἱ μα-

θηται δὲν ἐνόησαν τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἰησοῦ, λέγει πρὸς αὐτούς: «Δάζαρος ἀπέθανεν, ἃς ὑπάγωμεν πρὸς αὐτόν.»

Φθάσας δ' ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς Βηθανίαν εὔρε τὸν Δάζαρον ἀποθαμμένον καὶ τεθαμμένον πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν. Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία καὶ πολλοὶ Ἰουδαῖοι μαθόντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται ἔδραμιον εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ· ἡ δὲ Μαρία ἰδοῦσα τὸν Ἰησοῦν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ εἶπε: «Κύριε, ἐὰν ἦ σο ἐδώ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θ' ἀπέθνησκε.» Βλέπων δ' ὁ Ἰησοῦς τὰς δύο ἀδελφὰς καὶ πάντας τοὺς Ἰουδαίους κλαίοντας συνεκινήθη καὶ ἠρώτησε. «Ποῦ ἐτάφη ὁ Δάζαρος;» Εἶπον δὲ πρὸς αὐτόν. «Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε.» Ὡς δ' ἐπλησίασεν εἰς τὸ μνημεῖον, ὅπου εἶχε ταφῆ ὁ νεκρός, ἐδάκρυσε καὶ στενάξας εἶπε: «Σηκώσατε τὸν λίθον.» Ἀλλ' ἡ Μάρθα λέγει πρὸς τὸν Ἰησοῦν: «Κύριε, ἀπέθανε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν καὶ ἡδη θὰ ὄζη πλέον.» Ἀφήρεσαν ὅμως τὸν λίθον ἐκ τοῦ μνημείου ὅπου ἦτο ὁ νεκρός τεθαμμένος.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπε· Πάτερ, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἤκουσάς μου.» καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐφώνηξε μετὰ μεγάλης φωνῆς· «**Δάζαρε, ἐλθέ ἔξω.**» Καὶ ἀμέσως ὁ νεκρός ἀνέστη καὶ ἐξῆλθε τοῦ μνημείου δεδεμένος ἔχων τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον περιτετυλιγμένον διὰ σαββάνου. Τότε λέγει ὁ Ἰησοῦς· «Λύσατε αὐτὸν καὶ ἀφήσατέ τον νὰ ὑπάγῃ.»

Μεγίστη ἐκπληξις κατέλαβε τὸν κόσμον τότε καὶ μεγάλη χαρὰ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Λαζάρου διὰ τὸ μέγιστον

τοῦτο θαῦμα, ἕνεκεν τοῦ ὁποίου πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

« Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ· ὁ πιστεῦντων εἰς ἐμέ, κἀν ἀποθάνῃ ζήσεται. »

41. Ἔξοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου ἀνέβαιναν ὁ Ἰησοῦς ἐκ Βηθανίας εἰς Ἱεροσόλυμα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν του καὶ ὄχλου πολλοῦ. Ὅτε δ' ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν ἀπέστειλε δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ λέγων: « Ὑπάγετε εἰς τὴν ἔναντι κώμην, ὅπου θὰ εὑρητε δεδεμένον πῶλον ὄνου, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐκάθησε· λύσατε αὐτὸν καὶ φέρετε ἐδῶ. » Ἀναχωρήσαντες οἱ μαθηταὶ καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν κώμην εὑρον τὸν πῶλον δεδεμένον τὸν ὁποῖον, ἀφοῦ ἔλυσαν, ἔφερον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Καθίσας ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ πώλου τούτου εἰσῆρχετο μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων, οἱ κάτοικοι τῶν ὁποίων μαθόντες τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ, κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας τῶν κλάδους φοινίκων· τόση δὲ ἦτο ἡ ἀγάπη αὐτῶν πρὸς τὸν Ἰησοῦν ὥστε πολλοὶ ἔστρωνον τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἵνα διέλθῃ δι' αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς· ἄλλοι δ' ἔκοπτον κλάδους δένδρων καὶ πάντες μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ ἀθῶων παιδίων τῆς Ἱερουσαλήμ ἔκραζον: « Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὀψίστοις. »

Τοιουτοτρόπως ὁ Ἰησοῦς καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου ταπεινὸς καὶ πραῦς εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ἐν δόξῃ, τιμῇ καὶ θριάμβῳ, ὑμνούμενος καὶ λατρευόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ λέγοντος: «Οὗτος εἶνε Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας.» Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πόλιν διηυθύνθη εἰς τὸ ἱερὸν ὅπου ἐτέλεσε διάφορα θαύματα.

« Ἀθωότητα, πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν θέλει ὁ Θεός. »

42. Συμβούλιον Ἀρχιερέων, Γραμματέων καὶ Φαρισαίων.

Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου καὶ τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι φθονοῦντες τὸν Ἰησοῦν διότι ἔβλεπον ὅτι ὁ λαὸς ἀγαπᾷ, τιμᾷ καὶ πιστεύει αὐτόν, ἐκείνους δὲ περιφρονεῖ, συνεκάλεσαν συνέδριον καὶ ἀπεφάσισαν ἐν αὐτῷ νὰ θανατώσωσι τὸν Ἰησοῦν θεωρήσαντες δῆθεν τὸν θάνατον αὐτοῦ ὡς σωτηρίαν ἔλου τοῦ ἔθνους.

Οἱ Γραμματεῖς ὄχι μόνον ἐφθόνουν τὸν Ἰησοῦν ἀλλὰ καὶ ἐμίσουν αὐτόν πολὺ διότι πολλάκις ἤλεγξε καὶ κατέκρινε δριμέως ἐνώπιον τοῦ πλήθους παρόντων καὶ αὐτῶν, τὴν πονηρίαν καὶ ὑποκρισίαν τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οἵτινες ἐφρόντιζον μὲν διὰ τὰ ἐλάχιστα καὶ διῶλιζον τὸν κώνωπα, ἀλλὰ κατέπινον τὴν κάμηλον καὶ παρημέλουν ἐντελῶς καὶ διέστρεφον τὸν νόμον, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀληθινὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην· καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς πολλάκις ἐπανέλαβε μετὰ θείας

δργής τὸ «Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί.»

Ἐζήτουν λοιπὸν κατάλληλον εὐκαιρίαν ἵνα συλλάβωσι τὸν Ἰησοῦν καὶ θανατώσωσιν αὐτόν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο τὸν λαόν, μήπως ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν ἂν τὸν συλλάβωσιν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, συνεσκέπτοντο νὰ τὸν συλλάβωσι κρυφίως διὰ δόλου καὶ ἀπάτης.

Καὶ ἐνῷ εὕρισκοντο εἰς ἀπορίαν πῶς νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν χωρὶς νὰ γείνη γνωστὸν εἰς τὸν λαόν, ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς νύκτωρ εἰς τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, **Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης**, ὑπὸ φιλαργυρίας ἐξωθούμενος καὶ λέγει πρὸς αὐτούς: «Τί μοι δίδετε ἵνα σᾶς παραδώσω ἐγὼ τὸν Ἰησοῦν;» Ἀπερίγραπτος ἦτο τότε ἡ χαρὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ συνεφώνησαν νὰ δώσωσιν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια, ἅτινα λαβὼν ὁ δόλιος Ἰούδας ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς συμμαθητάς του καὶ ἔκτοτε ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ προδώσῃ τὸν Θεῖον διδάσκαλόν του, χωρὶς νὰ γείνη θόρυβος.

«Ὁ φθόνος εἶνε ἡ πηγὴ πάσης κακίας.»

«Ρίζα πάντων τῶν κακῶν εἶνε ἡ φιλαργυρία.»

Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ.

43. Ὁ μυστικὸς δεῖπνος.

Ἐφθασεν ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἦτοι ἡ πέμπτη τῆς ἐβδομάδος, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπιθυμῶν νὰ συμπάγη μετὰ τῶν μαθητῶν του ἀπέστειλε τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάν-

νην ἵνα ἐτοιμάσωσι τὰ τοῦ Πάσχα, οἵτινες ἐλθόντες ἠτοίμασαν τὸ δεῖπνον εἰς ἀνώγειον μέρος. Περὶ δὲ τὴν ἐσπέραν ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν του ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν. Πρὸ τοῦ δ' ἀρχίσει ὁ δεῖπνος ἐγερευθεὶς ὁ Ἰησοῦς καὶ θέσας ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα ἐνίψε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, δείξας οὕτως τὸ παράδειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης.

Ὅτε δ' ἤρχισεν ὁ δεῖπνος λαβὼν ὁ Ἰησοῦς ἄρτον καὶ εὐχαριστήσας τὸν Θεὸν εἶπε: « Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον εἰς ἅφεσιν ἁμαρτιῶν. » Ἐἶτα λαβὼν τὸ ποτήριον πλήρες οἴνου καὶ εὐχαριστήσας εἶπε: « Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστὶ τὸ αἷμά μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἅφεσιν ἁμαρτιῶν. »

Ἐνῶ δὲ ἐξηκολούθουν νὰ τρώγωσιν ὁ Ἰησοῦς εἶπε τεταραγμένος πρὸς τοὺς μαθητάς του: « Εἰς ἐξ ὑμῶν θὰ μὲ παραδώσῃ. » Τοῦτο ἀκούσαντες οἱ μαθηταί, ἐταράχθησαν σφόδρα καὶ πάντες ἤρχισαν νὰ ἐρωτῶσι: « μήπως εἰ μαι ἐγὼ διδάσκαλε; »

Ὁ ἀγαπημένος μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ Ἰωάννης, καθημένος πλησίον αὐτοῦ ἔσκυψε καὶ ἠρώτησεν αὐτόν: « Διδάσκαλε, τίς εἶνε; Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἀπεκρίνετο: « Εἶνε ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον θὰ δώσω τὸ φωμίον ἀφοῦ τὸ ἐμβάψω εἰς τὸ πινάκιον. » Καὶ ἐμβάψας τὸ φωμίον ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην λέγων: « Ὅ, τι θὰ κάμῃς κάμε το ταχέως. » Ὁ Ἰούδας λαβὼν τὸ φωμίον ἀνεχώρησε διευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν αἰσχροὺς προδοσίαν του· οἱ δ' ἄλλοι μαθηταὶ δὲν ἐνόησαν τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ.

« Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτος εἰμι καὶ ταπεινὸς τῆ καρδία. »

«Ὅσακις ἄν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτο, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγράφετε.»

44. Τελευταία παραγγελία τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς του.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰούδα ἀνεφώνησεν ὁ Σωτήρ καὶ εἶπε· «Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ. Ἀγαπητοί μου, ὀλίγον ἀκόμη χρόνον θὰ εἶμαι μετὰ ὑμᾶς, διότι θὰ ἀπέλθω, καὶ τότε θὰ με ζητήσητε, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἔλθητε ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ θὰ ὑπάγω. Μὴ λυπεῖσθε ὁμῶς διὰ τοῦτο. Ἀποχωριζόμενος ἀπὸ ὑμᾶς μίαν μόνην παραγγελίαν, μίαν μόνην ἐντολὴν ἔχω νὰ σᾶς δώσω· **«Νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, ὅπως ἐγὼ σᾶς ἠγάπησα.»** διότι μόνον ὅταν ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, θ' ἀποδειχθῆτε ὅτι εἰσθε μαθηταί μου.» Τότε ὁ Πέτρος ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν· «Κύριε ποῦ ὑπάγεις; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπε· «ὑπάγω ἐκεῖ ὅπου τώρα μὲν δὲν δύνασαι νὰ με ἀκολουθήσης, θὰ δυνηθῆς ὁμῶς βραδύτερον. «Διατί δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω; εἶπεν ὁ Πέτρος· δύναμαι νὰ θυσιάσω καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου διὰ σέ.» Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει· «Καὶ ἐν τούτοις, Πέτρε, θὰ με ἀρνηθῆς τρεῖς φορές, πρὶν ὁ ἀλέκτωρ φωνήσῃ.»

Μὴ λυπῆσθε ὁμῶς μαθηταί μου, διὰ τοῦτο· ὀλίγον καιρὸν θὰ εἴμεθα χωρισμένοι. Ἐπειτα πάλιν θὰ ἔλθητε

πρὸς ἐμὲ καὶ θὰ εἴμεθα ὁμοῦ. Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ. Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ὅμως μόνους· θὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ στείλῃ ἄλλον ὅστις νὰ σᾶς παρηγορῇ καὶ φωτίσῃ· οὗτος δὲ, εἶνε τὸ **Πνεῦμα τὸ Ἅγιον**.

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἔδωκε διαφόρους ἄλλας ὁδηγίας πρὸς τοὺς μαθητάς του εἶπεν: «Ἐπὶ πολὺ ἀκόμη δὲν θὰ ὁμιλήσω μὲ ὑμᾶς, διότι πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου· ἀλλὰ σηκωθῆτε, ὡς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ.»

«Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις.»

48. Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν Γεθσημανῇ.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς τραπέζης μετὰ τῶν μαθητῶν του καὶ ἐξήρχετο ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ διὰ τελευταίαν φοράν. Πορευόμενος δὲ πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἔφθασε πέραν τοῦ Χειμάρρου τῶν Κέδρων εἰς χωρίον λεγόμενον Γεσθημανῇ· ἐκεῖ δὲ ἦτο κήπος εἰς τὸν ὁποῖον πολλάκις ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν του εἶχεν εἰσελθῆ. Τὸν κήπον τοῦτον ἐγνώριζε καὶ ὁ Ἰούδας. Φθάσας εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς του: «Καθήσατε ἐδῶ, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσελθῆτε εἰς πειρασμόν· ἐγὼ δὲ θὰ ὑπάγω νὰ προσευχηθῶ.» Καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην ἀπεχωρίσθη τῶν λοιπῶν μαθητῶν· ἤρχισε δὲ ὡς ἄνθρωπος νὰ λυπηῖται καὶ νὰ βαρυνθῆ καὶ εἶπεν εἰς

τοὺς μαθητάς του: «Περίλυπος εἶνε ἡ ψυχὴ μου
μέχρι θανάτου· μείνατε ἐδῶ καὶ γρηγορεῖτε.»
Καὶ προχωρήσας ἐγονάτισε καὶ προσήχετο λέγων:
«Πάτερ, εἰ δυνατὸν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ
ποτήριον τοῦτο: πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω,
ἀλλ' ὡς σύ.» Ἦτο δὲ εἰς μεγάλην ἀγωνίαν καὶ ὁ
ἰδρῶς του ἔγινεν ὡς θρόμβοι αἵματος καὶ ἔπιπτεν εἰς τὴν
γῆν. Ἐφάνη δὲ ἄγγελος Κυρίου ἐνισχύων αὐτόν. Ἐρ-
χεται ἔπειτα εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ εὕρσκει αὐτοὺς
κοιμωμένους καὶ λέγει πρὸς αὐτούς: «Δὲν ἡδυνή-
θητε λοιπὸν ν' ἀγρυπνήσητε μὲ ἐμὲ μίαν
μόνην ὥραν; Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε
ἵνα μὴ πέσητε εἰς πειρασμόν.» Ἀπῆλθε πάλιν ὁ
Ἰησοῦς καὶ προσήχετο, λέγων τὴν αὐτὴν προσευχήν·
ἐπιστρέψας δὲ εὗρε πάλιν αὐτοὺς κοιμωμένους. Ἀφήσας
δ' αὐτοὺς καὶ ἀπομακρυνθεὶς προσηυχήθη ἕκ τρίτου.
Ἐπειτα ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ λέγει πρὸς
αὐτούς: «Κοιμᾶσθε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε;
ἰδοὺ, ἐπλησίασεν ἡ ὥρα καθ' ἣν παραδίδο-
μαι εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Σηκωθῆτε
ἄς ἀναχωρήσωμεν· ἰδοὺ ἔφθασεν ὁ προ-
δότης.»

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχησθε ἵνα μὴ εἰσέλθητε
εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ
ἀσθενής.»

46. Ὁ Ἰησοῦς συλλαμβάνεται.

Ἐνῷ δ' ἔλεγε ταῦτα ἔρχεται ὁ Ἰούδας καὶ μετ' αὐ-
τοῦ πολλοὶ στρατιῶται καὶ ὑπηρέται τῶν ἀρχιερέων φέ-
ροντες μαχαίρας, ξύλα, φανόους καὶ λαμπάδας.

Εἶχε δὲ δώσει εἰς αὐτοὺς ὁ προδότης σημεῖον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον θὰ ἐφίλει. Καὶ εὐθὺς πλησιάσας τὸν Ἰησοῦν εἶπεν: «**Χαῖρε διδάσκαλε** καὶ ἐφίλησεν αὐτόν. Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτόν: «Φίλε, πρὸς τί ἦλθες; Μὲ φίλημα προδίδεις τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, Ἰούδα;»

Πρὸς δὲ τοὺς στρατιώτας λέγει: «**Ποῖον ζητεῖτε;**» Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν «ἐγὼ εἰμαι.» Οἱ δὲ στρατιῶται οἱ περὶ τὸν Ἰούδαν συνέλαβον αὐτόν.

Εἰς δὲ ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Πέτρος, ἰδὼν ταῦτα ἔσυρε τὴν μάχαιράν του καὶ ἀπέκοψε τὸ δεξιὸν ὠτίον τοῦ δούλου τοῦ ἀρχιερέως Μάλχου. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς, ἐθεράπευσεν αὐτὸ καὶ ἐπέπληξε τὸν Πέτρον εἰπών: «**Ἀπόστρεψον τὴν μάχαιράν σου εἰς τὸν τόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν, ἐν μαχαίρα ἀπολοῦνται.**» Πρὸς δὲ τοὺς συλλαβόντας αὐτόν εἶπε: «**Μή πως ἡμην ληστής καὶ ἐξήλθετε νὰ με συλλάβητε μὲ μαχαίρας καὶ ξύλα; Καθ' ἡμέραν μ' ἐβλέπετε εἰς τὸ ἱερὸν διδάσκοντα καὶ δὲν μὲ συναλαμβάνετε ἐκεῖ;**» Οἱ συλλαβόντες τὸν Ἰησοῦν στρατιῶται ἔδεσαν αὐτόν καὶ τὸν ἀπήγαγον εἰς τὸν ἀρχιερέα. Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει τὸν Ἰησοῦν μακρόθεν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ διεσκορπίσθησαν ὡς εἶχε προειπεῖ εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς.

«**Πάτερ μου, εἰ δυνατὸν ἐστί, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον.**»

«**Ἔσο πρᾶος καὶ ἡπιος πρὸς τοὺς ἐχθρούς σου.**»

47. Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιερέως.

Ἐνῶς δὲ Ἰησοῦς εὐρίσκετο ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιερέως καὶ ἀνεκρίνετο, ὁ δὲ Πέτρος ἐστέκετο ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν ἠρωτήθη παρὰ τῶν ὑπηρετῶν ἂν ἦγε καὶ οὗτος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' ὁ Πέτρος ἠρνήθη τρίς καὶ ἐβεβαίωσε μεθ' ἑρκου ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν ἄνθρωπον· εὐθὺς δὲ ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Τότε ἐνεθυμήθη ὁ Πέτρος τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ὅτι: «πρὸ τοῦ ὁ ἀλέκτωρ φωνήσῃ, τρίς ἀπαρνήσει μοι» καὶ ἐξεληθὼν ἔκλαυσε πικρῶς.

Εἰς τὴν οἰκίαν δὲ τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα ἔνθα οἱ στρατιῶται ἔφερον τὸν Ἰησοῦν, συνήχθησαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ καὶ διὰ ψευδομαρτύρων ἐζήτησαν νὰ κατηγορήσωσι τὸν Ἰησοῦν· ἐπειδὴ ὁμοῦς αἱ μαρτυρίαι αὐτῶν δὲν συνεφώνουν, ἀναστάς ὁ ἀρχιερεὺς εἶπε τῷ Ἰησοῦ. «Σὲ ἐξορκίζω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος νὰ μοι εἴπῃς, ἐὰν σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.» ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτόν· «Ναί, ἐγὼ εἶμαι.» Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀρχιερεὺς διέσχισε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων. «Ἐβλασφημήσῃς τί χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; τί ἀποφασίζετε περὶ αὐτοῦ;» οἱ δ' ἀποκριθέντες εἶπον. «εἶνε ἔνοχος θανάτου.»

Τότε οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ὑπηρέται ἤρχισαν νὰ ἐμπαίζωσι τὸν Ἰησοῦν, νὰ πτύωσιν αὐτόν, νὰ κακοποιῶσιν καὶ τινες καλύψαντες τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐρράπιζον αὐτόν λέγοντες. «Προφήτευσον, Χριστέ, τίς σε

ἔρραπισε.» Ὁ δὲ Ἰησοῦς τὰ ὑπέμεινεν ἀγογγύστως
καὶ ἐσιώπα.

«Μὴ ὑπόσχεσαι ὅ,τι δὲν δύνασαι γὰ κάμης.»

«Δὲν πρέπει γ' ἀπαρτῶμεν εἰς τὰς ὕβρεις.»

48. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου.

Τὴν πρώτῃαν τῆς Παρασκευῆς ἔφερον οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Ἰησοῦν δέσμιον εἰς τὸ πραιτώριον καὶ παρέδωκαν αὐτὸν εἰς τὸν ἡγεμόνα Πόντιον Πιλάτον ἵνα ἐπικυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ εἰς θάνατον. Ἐξεληθὼν δ' ὁ Πιλάτος καὶ ἐρωτήσας αὐτούς, τίνα κατηγορίαν ἔχουσι κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἀπεκρίθησαν ὅτι ἐξεγείρει τὸν λαὸν εἰς στάσιν καὶ ὀνομάζει ἑαυτὸν Χριστὸν βασιλέα. Λέγει πρὸς αὐτούς ὁ Πιλάτος. «Λάθετέ τον σεῖς καὶ κρίνατέ τον κατὰ τὸν νόμον σας.» Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἀπεκρίθησαν. «Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ θανατώσωμεν οὐδένα.»

Τότε ὁ Πιλάτος ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν. «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» — «Σὺ εἶπες τοῦτο.» ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς. Ἀποτείνας δὲ καὶ διαφόρους ἄλλας ἐρωτήσεις καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ εὕρη τι κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐξῆλθε καὶ εἶπεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους. «Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὕρισκω εἰς τοῦτον· ὑπάρχει δὲ συνήθεια ἵνα κατὰ τὸ Πάσχα ἀπολύω ἕνα· τίνα θέλετε ἀπολύσω, τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων ἢ τὸν κακοῦργον Βαραββᾶν;» Πάντες δ' ἐκραύγασαν λέγοντες: «τὸν Βαραββᾶν.» Τί δὲ νὰ κάμω τὸν Ἰησοῦν, ἠρώτησεν ὁ Πιλάτος. Πάν-

τες ἀπεκρίθησαν. «Σταύρωσον, Σταύρωσον αὐτόν.»

» Ὁ Χριστὸς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ.»

49. Καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος ἐπεισθῆναι ὅτι οὐδεμίαν ἐνοχλήν ἔφερον ὁ Ἰησοῦς καὶ διὰ τοῦτο ἐξήγει πάλιν πρὸς τὸν ἀπολύσει. Ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι ἐφώναζον λέγοντες: «Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος.» Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πιλάτος ἔλαβε τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐκάθισεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πραιτωρίου λεγόμενον ἑβραϊστὶ Γαβαθᾶ. Ἦτο δὲ μεσημβρία περίπου τῆς Παρασκευῆς. Ὁ Ἰησοῦς ἐφόρει ἀκάνθινον στέφανον ὃν εἶχον πλέξει καὶ φορέσει οἱ στρατιῶται. Δεικνύων τότε τὸν Ἰησοῦν λέγει εἰς τοὺς Ἰουδαίους: «Ἴδοὺ ὁ βασιλεὺς σας.» Ἀλλ' οὗτοι ἐκραύγασαν: «ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν.» Λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Πιλάτος: «Τὸν βασιλέα σας νὰ σταυρώσω; Ἀλλ' οἱ Ἀρχιερεῖς ἀπεκρίθησαν: «Μόνον τὸν Καίσαρα ἔχομεν βασιλέα.»

Βλέπων τότε ὁ Πιλάτος ὅτι μάτην προσεπάθει ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Ἰησοῦν καὶ μάλιστα ὅτι ἐγένετο ἀφορμὴ πολλοῦ θορύβου, λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἐνώπιον τοῦ ὄχλου λέγων: «ἄθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου οὗτου· ὑμεῖς ὀφείθετε.» Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς εἶπε: «Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν.» Τότε ὁ Πιλάτος τὸν μὲν Βαραββᾶν ἀπέλυσε

κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκεν εἰς τὸν λαὸν ἵνα σταυρωθῇ.

«*Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.*»

ΒΟ. Σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ παραδοὺς τὸν Ἰησοῦν Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης βλέπων ὅτι ὁ Χριστὸς κατεδικάσθη εἰς θάνατον μετεμελήθη καὶ ἐπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς λέγων· «*Ἡ μ α ρ τ ο ν π α ρ α δ ο ῦ ς α ἴ μ α ἄ θ ῶ ο ν.*» καὶ ἀπελθὼν ἀπὴγγεῖλετο.

Οἱ δὲ παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν στρατιῶται ᾠδήγησαν αὐτὸν μετὰ δύο κακούργων ἔξω τῆς πόλεως ἐπὶ τινος λόφου ὀνομαζομένου Γολγοθᾶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνείθιζον νὰ σταυρώνωσι τοὺς κακούργους, θέσαντες καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἰησοῦ τὸν ξύλινον σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ σταυρωθῇ.

Φθάσαντες δὲ εἰς Γολγοθᾶ ἐνέπηξαν τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσταύρωσαν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Χριστόν· συγχρόνως δ' ἐσταύρωσαν καὶ δύο κακούργους, τὸν μὲν ἐκ δεξιῶν, τὸν δὲ ἐξ ἀριστερῶν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εὐρισκόμενος προσηυχήθη ὑπὲρ τῶν Ἰουδαίων εἰπὼν· «*Πάτερ, ἄφεες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι.*» Οἱ ἀρχιερεῖς ὁμῶς καὶ πολλοὶ Ἰουδαῖοι ἐνέπαιζον τὸν Ἰησοῦν λέγοντες· «*Ἄλλους ἔσωσεν· ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.*» Ὁσαύτως ἐβλασφήμει καὶ ὁ εἰς ἐκ τῶν συσταυρωθέντων κακούργων λέγων· «*Ἐὰν εἴσαι υἱὸς Θεοῦ, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς.*» ἐνῶ δ' ἄλλος ἐπέπληγτεν αὐτὸν λέγων· «*Δὲν φοβεῖ-*

σαι τὸν Θεόν· ἡμεῖς μὲν ἐπάθομεν ἄξια τῶν
δοσᾶ ἐπράξαμεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄδικον ἔπραξε.»
Πρὸς δὲ τὸν Ἰησοῦν ἔλεγε· «Μνήσθητί μου, Κύ-
ριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.» Ὁ δὲ
Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· «Ἀληθῶς, λέγω σοι ἕτι σή-
μερον ἔσῃ μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ.» Οἱ δὲ
στρατιῶται διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπὶ
τὸν χιτῶνα ἔβαλον κλῆρον. Ἦτο δὲ καὶ γεγραμμένον ἐν
τῷ σταυρῷ ὑπὸ τοῦ Πιλάτου μὲ γράμματα Ἑβραϊκά,
Ἑλληνικὰ καὶ Ῥωμαϊκὰ I. N. B. I. τοῦτέστιν, Ἰησοῦς
Ναζωραῖος, Βασιλεὺς Ἰουδαίων.

« Ἄς συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας καὶ ἄς εὐχώ-
μεθα ὑπὲρ αὐτῶν. »

§ 1. Τελευτὴ τοῦ Ἰησοῦ.

Περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν αἴφνης ἠφανίσθη ὁ ἥλιος καὶ
σκοτός ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν διαρκέσαν ἐπὶ τρεῖς
ῥάσας. Περὶ δὲ τὴν τρίτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς
φωνῇ μεγάλη λέγων· «Θεέ μου, Θεέ μου, διατί
μὲ ἐγκατέλιπες; Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ Ἰησοῦς·
«Διψῶ» καὶ ἀμέσως δραμῶν εἰς τῶν στρατιωτῶν ἔλα-
θεν σπόγγον καὶ γεμίσας τοῦτον ὄξους περιέθηκεν εἰς
κάλαμον καὶ ἐπότιζεν αὐτόν. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀφήσας
φωνὴν μεγάλην εἶπε· «Τετέλεσται. Πάτερ εἰς
χεῖράς σου παραδίδωμι τὸ πνεῦμά μου» καὶ
κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἐκπνεύσας.

Καὶ ἀμέσως τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς
δύο ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω· ἡ γῆ ἐσεισθη, αἱ πέτραι ἐσχί-
σθησαν, τὰ μνημεῖα ἠνεφέχθησαν καὶ πολλὰ σώματα

κεκοιμημένων αγίων ήγγέρθησαν. Τότε ο εκατόνταρχος και οι μετ' αυτού στρατιῶται ιδόντες τὰ γενόμενα ἐφοβήθησαν πολὺ και εἶπον· « Ἀληθῶς υἱὸς Θεοῦ ἦν οὗτος. » Και ὅλοι οἱ παρόντες ἐκτύπων τὰ στήθη των και μετενόουν.

Ἦτο Παρασκευὴ και τρίτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ὅτε ὁ Ἰησοῦς παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Διὰ νὰ μὴ μείνωσι δὲ τὰ σώματα τῶν σταυρωθέντων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, οἱ Ἰουδαῖοι παρεκάλεσαν τὸν Πιλάτον νὰ τοῖς ἐπιτρέψῃ ἕνα συντρίψωσιν αὐτῶν τὰ σκέλη και ἐπισπεύσωσι τὸν θάνατον και ἀρθῶσιν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.

Ἦλθον λοιπὸν οἱ στρατιῶται και τοῦ μὲν ἐνὸς τῶν ληστῶν ζώντων ἀκόμη συνέτριψαν τὰ σκέλη ὡς και τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος, τοῦ δὲ Ἰησοῦ δὲν συνέτριψαν ἀλλ' ἀφήκαν, διότι εἶχεν ἀποθάνει και μόνον εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐκέντησε τὴν πλευρὰν αὐτοῦ διὰ τῆς λόγχης και εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα και ὕδωρ.

Ἀληθῶς υἱὸς Θεοῦ ἦν οὗτος. »

82. Ταφή τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ γυμνὸς και φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν ἀκάνθινον στέφανον ἐκρέματο ὁ νεκρὸς τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ πελιδνὸς τὴν ὄψιν και ἐγείρων τὸν οἶκτον· τὸ δὲ ἄχραντον αἷμά του εἶχε ράνη τὸ ἔδαφος. Ἐμεινεν οὕτω μέχρι τῆς ἑσπέρας, ὅτε εἰς ἐκ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ὀνομαζόμενος Ἰωσήφ, και καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως Ἀριμαθαίας, βουλευτῆς δὲ και ἐνάρετος ἄνθρωπος, ἐλθὼν ἐζήτησε τὴν

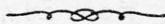
ἄδειαν παρὰ τοῦ Πιλάτου νὰ κηδεύσῃ καὶ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἰησοῦς ἐπέτρεψεν εἰς τὸν σεμνὸν Ἰωσήφ ν' ἀποκαθηλώσῃ τὸ ἀχραντὸν σῶμα τοῦ λυτρωτοῦ καὶ ἐνταφιάσῃ κατὰ τὰ νόμιμα τῶν Ἰουδαίων. Τότε λοιπὸν λαβὼν ὁ Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ τὸ ἐτύλιξεν ἐντὸς σινδόνης καθαρᾶς, τὸ ἤλειψεν μὲ μῦρα καὶ ἐνεταφίσατο αὐτὸ εἰς μνημεῖον νέον λελαξευμένον ἐντὸς βράχου πλησίον τοῦ τόπου τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ. Προσκυλίσας δὲ λίθον μέγαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ μνημείου ἀπῆλθεν.

Ἀπέναντι τοῦ τάφου ἐκάθηντο γυναῖκες αἱ ὁποῖαι ἠκολούθουν ὡς μαθήτραι τὸν Ἰησοῦν· ἦσαν δὲ Μαρία ἡ Μαγδαλινὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν συνηθροίσθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι πρὸς τὸν Πιλάτον λέγοντες εἰς αὐτὸν νὰ δώσῃ στρατιώτας ὅπως φυλάξωσι τὸν τάφον τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ, διότι ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν ὅτε ἀκόμη ἔζη· «μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστήσομαι» διέταξε λοιπὸν νὰ ὑπάγῃ φρουρὰ καὶ ἀσφαλίσῃ τὸν τάφον μέχρι τῆς τρίτης ἡμέρας μήπως ἔλθωσιν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ κλέψαντες τὸ σῶμα εἴπωσιν ὅτι ἀνέστη καὶ τότε ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης.

Ὁ Πιλάτος τότε εἶπεν· «Ἔχετε στρατιώτας· ἀσφαλίσατε τὸν τάφον ὅπως κάλλιον γνωρίζετε.» Οὗτοι δὲ πορευθέντες ἐσφράγισαν τὸν λίθον καὶ ἀφήσαντες φρουρὰν νὰ φυλάττῃ ἀπῆλθον.

«Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφράγισαν τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.»

Δόξα τοῦ Ἰησοῦ.

53. Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ.

Μαρία ἡ Μαγδαλινή, Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλωμὴ ἠγόρασαν ἀρώματα καὶ ἤρχοντο τὴν Κυριακὴν λίαν πρῶτ' πρὸς τὸν τάφον τοῦ Ἰησοῦ ἵνα ἀλείψωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ· ἔφθασαν δ' ἐκεῖ περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου. Πλησιασάσαι δὲ πρὸς τὸν τάφον εἶδον τὸν μὲν λίθον ἀποκεκλισμένον, τοὺς δὲ φύλακας ἐξηπλωμένους κατὰ γῆς καὶ ἐπὶ τοῦ λίθου καθημένον ἄγγελον τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἦτο ὡς ἀστραπή καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λευκὰ ὡς ἡ χιών· ὁ ἄγγελος οὗτος κατέβη ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ μνημείου.

Τότε Μαρία ἡ Μαγδαλινή τρέχει πρὸς τὸν Σίμωνα Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ λέγει πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἐπήραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου καὶ δὲν γνωρίζει ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Ἐλθόντες δ' οὗτοι εἰσῆλθον εἰς τὸ μνημεῖον καὶ ἰδόντες μόνον τὰ λευκὰ ὀθόνια ἐθαύμαζον μὴ γνωρίζοντες τί συμβαίνει.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτων προσῆλθεν ἐκ δευτέρου ἡ Μαγδαλινή Μαρία καὶ στάσα ἔξω τοῦ μνημείου ἐκλαίει· βλέπει δὲ δύο ἀγγέλους καθημένους ἐκεῖ ὅπου τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ εἶχεν τεθῆ καὶ εἶπον αὐτῇ: «Ἰὺναι, τί κλαίεις, τίνα ζητεῖς;» ἐκείνη δ' ἀπήντησεν: «Ἐπήραν τὸν Κύριόν μου ἐκ τοῦ μνημείου καὶ δὲν ἠξέυρω ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.» Στραφείσα δὲ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἰστάμενον, ἀλλὰ δὲν ἐγνώ-

ρισεν αὐτόν. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν πρὸς αὐτὴν «Μαρία». Τότε γνωρίσασα αὐτόν λέγει «Διδάσκαλε».

Τότε δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ. «Ὑπάγε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς μου μαθητὰς καὶ εἰπὲ αὐτοῖς ὅτι ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν.» Αὕτη δὲ μετὰ χαρᾶς τρέξασα ἀνήγγειλε πρὸς τοὺς μαθητὰς του, ὅ,τι εἶδε καὶ ὅ,τι ἤκουσε. Καθ' ὁδὸν δ' ἀπαντήσας δὲ Ἰησοῦς καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας εἶπε, «Χαίρετε» ἐκεῖνοι δ' ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐταῖς: «Μὴ φοβεῖσθε, ὑπάγετε, εἶπατε εἰς τοὺς μαθητὰς μου ὅτι Ἄνάστην καὶ νῦν ἔλθωσιν εἰς Γαλιλαίαν νῦν μὲ ἴδωσιν» Ἐλθοῦσαι δ' αἱ γυναῖκες εἶπον τοῖς μαθηταῖς πάντα τὰ γενόμενα.

Τινὲς ἐκ τῶν φρουρούντων τὸν τάφον στρατιῶται ἔσπευσαν καὶ ἀνήγγειλαν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, οἵτινες ποιήσαντες συμβούλιον ἀπεφάσισαν καὶ ἔδωκαν ἱκανὰ ἀργύρια εἰς τοὺς στρατιώτας, ἵνα εἴπωσιν ὅτι ἐνῶ ἐκοιμῶντο ἦλθον οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐν ὥρᾳ νυκτὸς καὶ ἔκλεψαν τὸ σῶμα αὐτοῦ. Οἱ στρατιῶται λαβόντες τὰ πολλὰ ἀργύρια ἐρωτώμενοι διὰ τὰ γενόμενα ἔλεγον ὡς ἐδιδάχθησαν.

«Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ζῶη καὶ ἡ ἀνάστασις.»

54. Ὁ Ἰησοῦς φανεροῦται εἰς τοὺς μαθητὰς του.

Περὶ τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως ἔλθων δὲ Ἰησοῦς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐνθα οἱ μαθηταὶ ἐκάθηγον καὶ εἶχον

τάς θύρας κεκλεισμένας διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, καὶ στὰς εἰς τὸ μέσον λέγει αὐτοῖς « Εἰρήνη ὑμῖν » καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ καὶ ἔφαγε μέρος ἰχθύος ἐψημένου, ἵνα ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν πλάνην, διότι ἐνόμισαν ὅτι ἦτο φάντασμα.

Βεβαιωθέντες λοιπὸν οἱ μαθητοὶ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, διότι εἶδον τὸν Κύριον. Λέγει πάλιν ὁ Ἰησοῦς « Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. » Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς. « Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ἄν τινων ἀφεῖτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἄν τινων κρατεῖτε κεκράτηνται »

Κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐνεφανίσθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς του ἔλειπεν ὁ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος δίδυμος. Πρὸς τοῦτον λοιπὸν ἐλθόντα ἔλεγον οἱ ἄλλοι. « Εἶδομεν τὸν Κύριον. Ἄλλ' ὁ Θωμᾶς δὲν ἐπίστευσε καὶ εἶπεν· « ἐὰν δὲν ἴδω τὸν τύπον τῶν ἡλῶν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, δὲν θὰ πιστεύσω. » Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, ἐνῶ ἐκάθηντο ὅλοι οἱ μαθηταὶ συνηθροισμένοι ἔρχεται πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς. « Εἰρήνη ὑμῖν » Ἐπειτα λέγει εἰς τὸν Θωμᾶν: « Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ἐδῶ καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου καὶ βάλε τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν πλευρὰν μου καὶ μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πιστός. Τότε εἶπεν ὁ Θωμᾶς. « Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου » Ὁ δὲ Ἰησοῦς τῷ εἶπε. « Σὺ Θωμᾶ, ἐπίστευσας διότι μὲ εἶδες, ἀλλὰ μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύοντες », *Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ*

« Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύοντες ».

« Εἰρήνη ὑμῖν ».

ΒΒ. Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ ἔμεινεν ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τῆς γῆς ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, καθ' ἃς πολλάκις ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ διδάσκων καὶ λέγων αὐτοῖς. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς βαπτίζοντες αὐτὰ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτὰ νὰ φυλάττωσι πανθ' ὅσα παρήγγειλα ὑμῖν. Καὶ ἔὰν δένμὲ βλέπετε ἐν μέσῳ ὑμῶν, θὰ εἶμαι ὅμως καὶ θὰ σὰς δίδω δύναμιν καὶ θάρρος· μείνατε δὲ συνηνωμένοι εἰς Ἱερουσαλὴμ μέχρις ὅτου λάβετε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον»

Τὴν δὲ τεσσαρακοστὴν ἡμέραν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν παραλαβὼν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς τοῦ ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἔνθα πολλὰ ὠμίλησεν αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἐνῷ δ' ἐλάλει, ὑψώσας τὰς χεῖράς του καὶ εὐλόγησας αὐτοὺς ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτῶν· νεφέλη δὲ φωτεινὴ καταβάσα περιέβαλεν αὐτὸν καὶ ἀνέφερεν εἰς τὸν Οὐρανόν, ἔνθα ἐκάθησεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καὶ ἀνέλαβε τὴν θείαν αὐτοῦ δόξαν καὶ ἐξουσίαν, καὶ οὕτω ἐγένετο ἡ Ἀνάληψις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐνῷ δ' οἱ μαθηταὶ ἐθεώρουν ἐκπεπληγμένοι τὴν ἀνάληψιν τοῦ Ἰησοῦ, παρουσιάσθησαν αὐτοῖς δύο ἄγγελοι ἐνδεδυμένοι λευκὰ ἱμάτια καὶ εἶπον: «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν Οὐρανόν; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν Οὐρανόν, θὰ ἔλθῃ πάλιν ποτὲ εἰς τὴν γῆν.»

Ταῦτα ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, χαίροντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν.

« Ἴδὸν ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν πάσας τὰς ἡμέρας μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος ».

36. Ἡ Πεντηκοστή.

Τὴν δεκάτην ἡμέραν μετὰ τὴν Ἀνάληψιν, ἦτοι πενήτηντα ἡμέρας μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ οἱ μαθηταὶ ἦσαν συνηγμένοι ἐν τινι οἴκῳ τῆς Ἱερουσαλήμ, περιμένοντες τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ὁ Χριστὸς προσέειπεν αὐτοῖς, ἐγένετο αἴφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡς νὰ ἐπήρχετο βίαιος ἀνεμος καὶ ἐγένετο ἕλην τὴν οἰκίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ Ἀπόστολοι ἔμενον· εὐθὺς δὲ μετὰ τὸν ἦχον τοῖς ἐφάνησαν ὡς πύρινα γλῶσσαι, αἵτινες διαμοιρασθεῖσαι ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκάστου καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες οἱ Ἀπόστολοι Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἤρχισαν νὰ λαλῶσι διάφορους ἄλλας ξένας γλώσσας μετὰ σοφίας καὶ δυνάμεως καὶ νὰ κηρύττωσι καὶ νὰ διδάσκωσι τὸν λαὸν εἰς ταύτας τὰς γλώσσας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δὲ Πέτρος ὠμίλησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνώπιον τοῦ λαοῦ μετὰ μεγάλου θάρρους καὶ δυνάμεως καὶ θείας σοφίας περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ καὶ τόσον πειστικῶς ὠμίλησεν, ὥστε πλῆθος Ἰουδαίων ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθησαν.

Μετὰ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ διεσπάρησαν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς, ἵνα κηρύξωσι τὸ **Εὐαγγέλιον**. Ὅσοι δ' ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐβαπτίζοντο ὑπ' αὐτῶν καὶ

ὠνομάζοντο Χριστιανοί. Ἄλλ' ἡ νέα αὕτη θρησκεία δὲν διεδόθη εὐκόλως καὶ ἄνευ ἀγώνων. Οἱ Ἀπόστολοι, οἱ μοληταὶ αὐτῶν καὶ πάντες ὅσοι ἀπεδέχθησαν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Καὶ ἔμως μ' ἔλους τοὺς φοβεροὺς καταδιωγμοὺς καὶ τὰς ἀπιστεύτους τιμωρίας καὶ καταδιώξεις τῶν χριστιανῶν ὑπ' αὐτῶν ὁ χριστιανισμὸς ἐθριάμβευσε διότι εἶχε τὴν παρὰ Θεοῦ εὐλογίαν. Θὰ ἔλθῃ δὲ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν πάντες οἱ ἄνθρωποι θὰ γείνωσι Χριστιανοί, ὡς προεῖπεν ὁ Χριστός: «Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν γενήσεται μία ποιμνὴ, εἰς ποιμνὴν.»

«Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ἡμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.»

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΑ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

1990

Γ. Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

1.	Παρθενική Πρωτόκτα	1.00
2.	Παρθενική Καλλιγραφία	1.50
3.	Παρθενική Πλάκα	1.50
4.	Χάρτες Κεφαλών και Πλάκας	0.50
5.	Παρθενική Ψάκλα	1.30
6.	Παρθενική Γραμματολογία	1.50
7.	Δοκίμια Βυζαντινής Γραμμ.	1.10
8.	Γραμμ. της Ελλάδας	1.40
9.	Νέον Αλφάβητον	0.80
10.	Αναγνωστικόν	1.00
11.	Ελληνικά Διθήματα	1.00
12.	Ελληνικά Διθήματα	1.40
13.	Αριθμητικά Προβλήματα Α	0.70
14.	Αριθμητικά Προβλήματα Β	0.90
15.	Κων. Διθήματα	1.40

Η έκδοση των βιβλίων αυτών έγινε με την επιμέλεια του συγγραφέα και της εκδότριας.

ΒΙΒΛΙΑ
ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

ΥΠΟ

Γ. Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

1. Παιδαγωγικά Ποιήματα	Δρ. 1.00
2. Πατριδογραφία Κεφαλληνίας	» 1.50
3. Πατριδογραφία Ίθάκης	» 1.50
4. Χάρτης Κεφαλληνίας και Ίθάκης	» 0.50
5. Πειραματική φυσική	» 1.30
6. Πρακτική Γραμματική	» 1.50
7. Ἀρχαία Ἑλληνική Ἱστορία	» 1.40
8. Γεωγραφία τῆς Ἑλλάδος	» 1.40
9. Νέον Ἀλφαβητάριον	» 0.80
10. Ἀναγνωσματάριον	» 1.00
11. Παλαιὰ Διαθήκη μικρὰ	» 1.00
12. Παλαιὰ Διαθήκη μεγάλη	» 1.40
13. Ἀριθμητικά Προβλήματα Α΄.	» 0.70
14. Ἀριθμητικά Προβλήματα Β΄.	» 0.90
15. Καινὴ Διαθήκη	» 1.40

Πάντα τ' ἀνωτέρω βιβλία πωλοῦνται παρὰ τῷ Συντάκτῃ
καὶ παρὰ τῷ ἐν Ἀργοστολίῳ βιβλιοπωλείῳ «Ὁ Παλαμῆδης.»

ΒΙΒΛΙΑ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ & ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

Υ Π Ο

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

- 1 Ἀλφαβητάριον διὰ τὴν Α' τάξιν.
 - 2 Ἀναγνωσματάριον διὰ τὴν Β' τάξιν.
 - 3 Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία.....
 - 4 Πειραματικὴ Φυσικὴ.....
 - 5 Πατριδογραφία Κεφαλληνίας.....
 - 6 Πατριδογραφία Ἰθάκης.....
 - 7 Χάρτης Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης.....
 - 8 Γεωγραφία τῆς Ἑλλάδος.....
 - 9 Ἀριθμητικὰ Προβλήματα.....
-

Ἐνεκρίθησαν δὲ διὰ μίαν πενταετίαν κατὰ
τὸν διαγωνισμὸν τὰ ἐξῆς βιβλία.

- 10 Καινὴ Διαθήκη διὰ τὴν Γ' τάξιν.....
 - 11 Εὐαγγελικαὶ Περικοπαὶ διὰ τὴν Γ' καὶ Δ' τάξιν.....
 - 12 Ἱερὰ Μαθήματα διὰ τὴν Α' καὶ Β' τάξιν.....
 - 13 Παλαιὰ Διαθήκη διὰ τὴν Γ' καὶ Δ' τάξιν.....
 - 14 Πρακτ. Γεωμετρία διὰ τὰ κοινὰ καὶ πλήρη σχολεῖα.
-

1821

9906
1821
785